



ผีกับสืบ วิญญาณ วาฬลวง

靈偵
詭話

จิ๋วอัน (知岸) เขียน
ตุ้ยลดา แปล
mocon 漠咳咳 ภาพ

มุมมองโลก ABO (Omegaverse)

การแยกเพศรอง

มนุษย์สามารถระบุเพศชายหญิงซึ่งเป็นเพศหลักได้ตั้งแต่กำเนิด และจะเริ่มแยกเพศรองได้ตั้งแต่อายุสิบสองถึงสิบหกปี โดยเพศรองแบ่งออกเป็นสามประเภท ได้แก่ อัลฟา โอเมก้า และเบต้า

ฟีโรโมน

อัลฟาและโอเมก้าที่พัฒนาโดยสมบูรณ์แล้วจะปล่อยสารชนิดหนึ่งออกมาจากต่อมบริเวณต้นคอ ซึ่งก็คือการหลั่งฮอร์โมนที่เรียกว่า 'ฟีโรโมน' โดยกลิ่นที่ปล่อยออกมาจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ทั้งอัลฟาและโอเมก้าจะสูญเสียการควบคุมได้ง่ายเมื่ออารมณ์พุ่งพล่านหรือเข้าสู่รอบฮีสต์ แต่สามารถใช้สารยับยั้งหรือยาควบคุมได้ ตามธรรมชาติแล้วสภาพร่างกายและจิตใจของอัลฟาและโอเมก้าจะได้รับผลกระทบจากฟีโรโมน ในขณะที่เบต้ากลับค่อนข้างไร้ความรู้สึกด้านนี้เนื่องจากพวกเขาไม่มีฟีโรโมนของตัวเอง นอกเสียจากพบเจออัลฟาหรือโอเมก้าที่โดดเด่น ปกติแล้วก็แทบจะไม่มีรู้สึกถึงฟีโรโมนของอัลฟาหรือโอเมก้าเลย

อัลฟา

อัลฟาวัยเจริญพันธุ์มีสมรรถภาพทางกายแข็งแรง ไม่ว่าเพศหลักจะเป็นเพศใดล้วนมีโครงสร้างร่างกายที่สามารถทำให้เพศอื่นให้กำเนิดบุตรได้ในบรรดาเพศรองทั้งสาม ฟีโรโมนของอัลฟาจะมีอำนาจควบคุมแต่กำเนิด หากมัน

รุนแรงมากพอที่จะสามารถข่มให้เพศอื่นเผยความกลัวตามสัญชาตญาณออกมา และเชื่อฟังคำสั่ง ด้วยสมรรถภาพทางกายอันแข็งแกร่ง พวกเขาจึงมักได้เปรียบในการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะต่างๆ มีบทบาทเป็นผู้นำของกลุ่มเสมอ

โอเมก้า

โอเมก้ามีสมรรถภาพทางกายโดยกำเนิดอ่อนแอที่สุดในบรรดาเพศรองทั้งสาม ไม่ว่าเพศหลักจะเป็นเพศใดต่างก็มีการพัฒนาช่องทางสืบพันธุ์และสามารถตั้งครอกได้ทั้งสิ้น เมื่อเทียบกับอัลฟาแล้วโอเมก้าจะได้รับผลกระทบจากฟีโรโมนมากกว่า นอกจากจะมีอาการฮีสตริกเวลาทุกเดือนแล้ว โอเมก้ายังสามารถเข้าสู่ช่วงฮีสตริกได้ตลอดเวลาเมื่อได้รับการกระตุ้นจากปัจจัยต่างๆ เช่น ฟีโรโมนของอัลฟาหรือสภาวะอารมณ์ที่แปรปรวน

โอเมก้าในช่วงฮีสตริกจะอ่อนแอและทรมานอย่างยิ่ง จะต้องการมีเพศสัมพันธ์กับอัลฟาโดยสัญชาตญาณ การได้รับฟีโรโมนจากอัลฟาจะช่วยผ่อนคลายได้บ้าง ขณะเดียวกันหากโอเมก้าปล่อยปละยฟีโรโมนของตนโดยไม่รู้จักก็อาจไปกระตุ้นอารมณ์ของอัลฟาหรือแม้กระทั่งเบต้าได้อย่างง่ายดาย ก่อให้เกิดภัยคุกคามอันตรายและความไม่สะดวกต่างๆ นานา

ด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่ โอเมก้าจึงสามารถควบคุมอาการฮีสตริกได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยยาระงับ ความแตกต่างของความแข็งแกร่งทางกายภาพสามารถชดเชยได้ด้วยการออกกำลังกาย แต่ถึงอย่างนั้นสังคมก็ยังคงอคติและเลือกปฏิบัติต่อโอเมก้าอยู่ดี

เบต้า

เมื่อเทียบกับอัลฟาและโอเมก้าแล้ว ผู้ที่มีเพศรองเป็นเบตานั้นมีสัดส่วนมากที่สุด เสถียรภาพในทุกๆ ด้านคือข้อได้เปรียบใหญ่ที่สุดของพวกเขา

บทนำ

ในคืนฤดูหนาวหลังสายฝนเทกระหน่ำ ความหนาวเย็นในอากาศราวกับจะแทรกซึมผ่านผิวหนังเข้าไปในไขกระดูก

บริเวณเขตที่อยู่อาศัยเก่าแก่ใจกลางเมือง น้ำฝนตกกระแทบลงบนหลังคาเหล็กบุโรทั่งดังเปาะแปะอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด สร้างเสียงพื้นหลังเป็นจังหวะท่ามกลางราตรีอันเงียบเหงา

แม้แต่น้ำฝนก็ไม่อาจชะล้างกลิ่นต่างๆ ที่หมักหมมในบริเวณนี้มานานได้... กลิ่นขึ้นจากตะไคร่น้ำและเชื้อราฟุ้งขึ้นมาจากรอยแตกร้าวบนกระเบื้องที่ไม่ได้รับการทำความสะอาดมาหลายปี มีกลิ่นคาวของโคลนเหนียวขึ้นจากฝาท่อระบายน้ำ กลิ่นเหม็นเน่าจากกองขยะและเศษอาหารตรงมุมกำแพง บางครั้งก็มีแมลงวันบินผ่านแล้วลงไปตอมแอ่งน้ำเน่าแฉะนั้น

เวลาต่อมาทุกความเคลื่อนไหวเล็กน้อยก็ถูกกลบด้วยเสียงฝีเท้ารีบเร่ง และเสียงหอบหายใจถี่กระชั้น

ภายในตรอกนี้มีเพียงไฟถนนไม่กี่ดวง แสงไฟกระจายประปราย ทอดเป็นเงาดำซึ่งมีความเข้มต่างกันหลายจุด ขณะที่ใครบางคนวิ่งมาถึงได้แสงไฟ เงาดำหลายสายก็รวมตัวกันจนกลายเป็นภาพเงาของคนที่กำลังวิ่งหนี

ราวกับมีด้ายดำบางๆ หลายเส้นเกาะติดบนภาพเงานั้น แยกไม่ออกกว่าเป็นแสงเงาที่ทับซ้อนกันยุ่งเหยิงหรือว่าเป็นสิ่งอื่น

หญิงสาววิ่งหนีอย่างบ้าคลั่งไม่คิดชีวิต น้ำตาอาบแก้ม มือข้างหนึ่ง

กดแปลตรงท้องน้อยที่มีเลือดไหลไม่หยุด ส่วนมืออีกข้างกำเครื่องวางไว้แน่น รวากับเป็นฟางเส้นสุดท้ายของชีวิต ลำคอคล้ายถูกบีบแน่นด้วยมือล่องหน ได้แต่ วังพรางส่งเสียงร้องให้ไปเป็นระยะๆ

สัญญาตญาณบอกเธอว่าอย่าหันหลังกลับไปเป็นอันขาด

ไม่รู้วิ่งมานานแค่ไหน แต่ในที่สุดหญิงสาวก็หลุดออกมาจากตรอกเล็กๆ นั้น ได้ และวิ่งมาถึงข้างถนนที่มีแสงไฟส่องสว่าง

ความหวาดกลัวทำให้เธอประสาทหลอนราวกับถูกพิษ ความเจ็บปวดจาก บาดแผล เลือดที่เปื้อนเต็มฝ่ามือ หรือแม้แต่คราบน้ำตาเหนียวเหนอะหนะ... ทั้งหมดนี้เธอล้วนไม่รู้สึกรู้สึถึงมันแล้ว

สุดท้ายเธอก็เดินโซซัดโซเซ ทลุ่ดตัวล้มลงบนทางเท้า สภาพเหมือน ปลาขาดน้ำที่ติดอยู่บนบก รู้ซึ้งถึงชะตากรรมของตนอย่างชัดเจน แต่ยังคงดิ้นรน ไม่จำนน

ทว่าเธอกลับไม่มีแรงที่จะลุกขึ้นอีกต่อไปแล้ว...

บทที่ 1

คดีฆาตกรรมซ่อนเงื่อน

เวลาหกโมงครึ่งของเช้าวันจันทร์ รถตำรวจหลายคันจากสถานีตำรวจนครบาลจอดอยู่ในย่านที่อยู่อาศัยใกล้กับสถานีรถไฟเมืองเทียนถาน บริเวณนี้มีเส้นทางหลักเพียงสายเดียวคือถนนจั้นเจียน สองฝั่งซ้ายขวามีตรอกซอกซอยหลายสายแยกตัวออกมา อาคารบ้านเรือนเก่าๆ มากมายตั้งเรียงรายแออัดบนสองฝั่งของถนนแคบๆ ก่อให้เกิดภูมิทัศน์ที่ดูยุ่งเหยิงแต่ก็มีระเบียบในตัวมันเอง

ตำรวจได้ทำการปิดล้อมบริเวณปากซอย 126 บนถนนจั้นเจียน และทางเท้าช่วงสั้นๆ บนถนนสายหลัก หากทำงานล่าช้าย่อมส่งผลกับการควบคุมจราจร แต่ที่แย่ก็คือย่านที่อยู่อาศัยแห่งนี้ไม่มีผู้ดูแล กล้องวงจรปิดเพียงตัวเดียวในซอยก็เสียไปเมื่อครั้งเดือนก่อนแต่กลับไม่มีผู้ใดแจ้งให้มาซ่อมแซม หากขาดภาพจากกล้องวงจรปิดมาสนับสนุน เกรงว่าเวลาในการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุอาจยืดเยื้อไปอีกนาน

ในช่วงเวลานี้เด็กนักเรียนและพนักงานออฟฟิศเริ่มสัญจรไปมากันแล้วประสิทธิภาพการป้องกันของการปิดล้อมพื้นที่กลางแจ้งนั้นมีข้อจำกัด ใกล้กับแนวเทปกันเขตเริ่มมีผู้คนและรถยนต์สัญจรผ่าน บางคนก้มหน้าก้มตาเดินผ่านไปอย่างรวดเร็ว บางคนแอบมองเข้ามาในเขตพื้นที่หวงห้ามเพราะทณความอยากรู้ อยากเห็นไม่ได้

บนพื้นยังมีคราบเลือดแห้งกรังน่าสยดสยอง

ผ่านไปห้าชั่วโมงครึ่งแล้วหลังจากเจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุในตอนตีหนึ่ง

พยานผู้เห็นเหตุการณ์เป็นพนักงานกะดึกของซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่งในละแวกนี้ ขณะที่เดินอยู่บนทางเท้าหลังเวลาเลิกงานก็พบเข้ากับผู้บาดเจ็บ จึงแจ้งตำรวจ และเรียกรถพยาบาลทันที ผู้บาดเจ็บได้รับการช่วยเหลือและถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาล ตอนนี้เป็นตายเท่ากัน

เวลาผ่านไป ท้องฟ้าสว่างขึ้นเล็กน้อย เมืองทั้งเมืองค่อยๆ ตื่นขึ้นมา พร้อมกับพระอาทิตย์ที่กำลังขึ้น ผู้คนและรถยนต์ก็ค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น

ตอนนี้ตำรวจต้องจัดสรรกำลังคนเพิ่มเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย ตำรวจหนุ่มนายหนึ่งที่คุมอยู่บริเวณทางเท้าฝั่งไล่เด็กนักเรียนสองคนที่พยายาม ถ่ายรูปลงโซเชียลมีเดียไป จากนั้นก็หันไปหาคนแปลกหน้าที่กำลังเดินเข้าใกล้ตน

ชายหนุ่มรูปหล่อสูงโปร่งกำยำที่เดินเข้ามาหาเขามีทรงผมสั้นเป็นระเบียบ เครื่องหน้าคมชัด คิ้วเรียวยาวราวกับจะหายไปในช่วงบึ้งขบให้กรอบหน้าคม ดูสง่างาม ฤดูหนาวแล้วแต่ๆ แต่เขากลับสวมเพียงเสื้อเชิ้ตสีดำแขนห้านางๆ ราวกับว่าล้ามเนื้อนั้นแน่นจะช่วยให้ความอบอุ่นทดแทนเสื้อผ้าได้อย่างไรอย่างนั้น

ขณะที่ชายหนุ่มย่างกรายเข้ามา ตำรวจหนุ่มก็เผลอก้าวถอยหลังโดยไม่รู้ตัว เพราะรูปร่างสูงใหญ่และท่าทางน่าเกรงขามของอีกฝ่ายนั้นชวนให้รู้สึกกดดัน ได้อย่างง่ายดาย ทว่าตำรวจหนุ่มเข้าใจดีว่านี่เป็นอาการสั่นเทาที่เกิดจากสัญชาตญาณ แค่มองด้วยตาเปล่าก็บอกได้แล้วว่าชายหนุ่มผู้นี้เป็นอัลฟ่า และเป็นประเภทที่คนธรรมดาทั่วไปไม่อาจมีเรื่องด้วยแน่นอน

ตำรวจหนุ่มผู้เป็นเบต้ารู้สึกมั่นใจในความปลอดภัยของตัวเองเป็นอย่างยิ่ง เพราะแม้อัลฟ่าตรงหน้าจะปล่อยพลังข่มขู่เพียงใดก็ไม่มีทางส่งผลกระทบต่อเขาได้ ฉะนั้นแม้ตอนแรกจะคิดล่าถอย แต่ก็แสดงความเป็นมืออาชีพออกมาอย่างรวดเร็วด้วยการตีสนั่นิ่งขมิ้มแล้วพูดกับชายหนุ่ม

"คุณครับ ตอนนี้งานจราจรตรงนี้อยู่ครับ"

"ผมเองก็เป็นตำรวจ นี่บัตรประจำตัวของผม" ชายหนุ่มอธิบายด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร ซึ่งแตกต่างจากความประทับใจแรกที่เขาสร้างไว้ "ตอนเช้าไม่ได้อยู่เวรเพราะมีธุระส่วนตัวนิดหน่อย แล้วยังบังเอิญอยู่ข้างนอกพอดี เมื่อกี้โดนเรียกด่วนก็เลยไม่มีเวลาเปลี่ยนชุด ขอโทษที"

ตำรวจหนุ่มหยิบบัตรประจำตัวตำรวจของอีกฝ่ายมาดู จากสีหน้าสงสัย พลันเปลี่ยนเป็นยำเกรง ก่อนจะรีบยื่นบัตรคืนด้วยมือทั้งสองข้างทันที

"ขอโทษครับรุ่นพี่ คือผม...ผมได้เจอตัวเป็นๆ ครั้งแรก...ผมจำคุณไม่ได้ครับ" ตำรวจหนุ่มทำความเคารพซ้ำแล้วซ้ำเล่า ประหม่าจนพูดจืดจางใจความไม่ได้

"แค่ปฏิบัติตามระเบียบราชการเท่านั้น ลำบากนายแล้ว"

ชายหนุ่มยิ้มบางๆ สีหน้าน่าเกรงขามที่เผยให้เห็นในคราวแกล้งดูละมุนขึ้น ไม่น้อย

เขาโบกมือให้ตำรวจหนุ่ม จากนั้นก็ยกเทปกันเซตขึ้น แล้วลอดผ่านไปด้วย ท่วงท่าแปลกประหลาดทว่าว่องไว เนื่องจากคนผู้นี้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของประชากร ในประเทศไปมาก ดังนั้นหลังจากเขาขอเช่าแล้วเขายังต้องค้อมตัวลงไปเกือบครึ่ง ถึงจะผ่านไปได้

เวลานี้เจ้าหน้าที่ตำรวจอาวุโสหลายนายเดินเข้ามา ผู้ที่เดินนำหน้า ก้าวเข้ามาก่อน จากนั้นก็พูดกับชายหนุ่มเสียงเบา "คุณคือหัวหน้าหน่วยไซเบอร์ หัวหน้าที่พวกผมอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ เดี่ยวผมจะพาคุณเข้าไป"

"รบกวนด้วย"

หลังจากเหม่อมองจนอีกฝ่ายลับสายตาไปไกล คราวนี้ตำรวจหนุ่ม ที่อารมณ์ผ่อนคลายลงแล้วก็ขวยโอกาสแอบไปหาพรรคพวกที่อยู่ใกล้ๆ "ที่นี่ไม่ค่อยสะอาดหรอก คนที่มาเมื่อก็เป็นกรมปราบผี..."

เพื่อนร่วมงานตัดบทเขาด้วยสีหน้าห้ามปราม "ซู่ว ห้ามถามมั่วซั่ว ระวัง ผิดกฎ"

กรมปราบผีเป็นชื่อที่วงในใช้เรียกกัน ชื่อทางการของหน่วยงานนี้คือ 'กรมการจัดการคดีพิเศษและผิดปกติ' อย่างไรก็ตามคนที่รู้เรื่องนี้ต่างเห็นพ้อง ต้องกันว่าที่จริงแล้วชื่อทางการยาวเพื่อย่้างต้นก็สามารถเรียกย่อๆ ด้วยคำว่า 'เหนือธรรมชาติ' ได้ ฉะนั้นกรมการจัดการเรื่องเหนือธรรมชาติจึงถูกเรียกว่า กรมปราบผี

กรมปราบผีเป็นหน่วยสืบสวนพิเศษที่อยู่ภายใต้รัฐบาลกลางโดยตรง ประชาชนทั่วไปไม่รู้ถึงการมีตัวตนของพวกเขา รายละเอียดการดำเนินงานและ

บุคลากรในองค์กรก็ไม่แน่ชัด ว่ากันว่าการจัดตั้งองค์กรของพวกเขาคล้ายคลึงกับสำนักงานตำรวจทั่วๆ ไป แต่มีเขตอำนาจกระจายอยู่ทั่วประเทศ หากเกิดคดีที่ไม่อาจอธิบายได้ด้วยวัตถุหลักฐานหรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ก็สามารถเชิญเจ้าหน้าที่จากกรมปราบปรามประณีสถานการณ์ ณ ที่เกิดเหตุได้ หากประณีสถานการณ์คดีก็จะถูกส่งมอบให้พวกเขาจัดการต่อ

ถึงแม้กรมปราบปรามจะปกคลุมด้วยชั้นหมอกหนา กระทั่งผู้บัญชาการก็ยังทำตัวลึกลับราวกับเทพมังกรเห็นหัวไม่เห็นหาง แต่หัวเดียว หัวหน้าที่มีสืบสวนคดีอาชญากรรมนั้นเป็นที่รู้จักกันดีในแวดวงตำรวจ

ข้อแรกเพราะในช่วงไม่กี่ปีมานี้เขาได้รับผิดชอบคดีที่ต้องการกรมปราบปรามเกือบทุกคดีในประเทศ คนในวงการตำรวจตั้งแต่ชั้นผู้ใหญ่ไปจนถึงชั้นผู้น้อยต่างเคยเห็นหน้าค่าตาเขากันทั้งนั้น ข้อสอง รูปแบบการทำคดีของเขาค่อนข้างแหวกแนว เพื่อนในกรมปราบปรามที่เคยร่วมงานกับเขามักหนีบยกเกร็ดเล็กน้อยเกี่ยวกับการทำงานร่วมกับเขามาเป็นหัวข้อสนทนาบนโต๊ะอาหาร จะว่าไปก็แปลกมาก เรื่องซุบซิบในวงการที่เล่าต่อกันมักมีแต่ความลึกลับคลุมเครือ บางครั้งก็ไม่ได้มีรายละเอียดชัดเจน บ่อยครั้งได้เพียงข้อสรุปที่ไม่แน่ชัด ช่างเป็นคนเลิกล้ำเกินบรรยาย

เวลานี้หัวหน้าแล้วผู้เลิกล้ำเกินบรรยายผู้นี้ก็ถูกพาเข้าไปในทาวน์เฮ้าส์ซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุที่แรกเพื่อพบเจินกวนเหว่ย หัวหน้าที่มีสืบสวนคดีอาชญากรรมของสถานีตำรวจนครบาล

ทาวน์เฮ้าส์หลังนี้มีหนึ่งชั้นและชั้นใต้ดิน ชั้นใต้ดินทำเป็นห้องชุดปล่อยเช่า ชั้นหนึ่งของบ้านแบ่งออกเป็นห้องพักส่วนตัวสามห้อง ห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่หนึ่งห้อง ห้องน้ำหนึ่งห้อง และมีทางเดินส่วนกลางแบ่งพื้นที่ของบ้านออกเป็นสองฝั่ง

หลังจากเข้าประตูไปก็เห็นห้องนั่งเล่นทางขวามือเป็นอันดับแรก ส่วนสถานที่เกิดเหตุแรกคือห้องพักส่วนตัวที่เหยื่ออาศัยอยู่ มันแยกจากห้องนั่งเล่นอย่างชัดเจนเป็นสัดส่วน บริเวณโถงผนังที่กั้นระหว่างจุดเกิดเหตุกับห้องนั่งเล่นนั้นเต็มไปด้วยกองข้าวของจิปาตะจนบังโต๊ะไม้แดงที่ตั้งชิดผนังจนเกือบมืด ข้าวของบนโต๊ะไม้วางไว้อย่างเป็นระเบียบกว่าที่อื่น บนนั้น

มีเพียงกระถางรูปเล็กๆ กับเทียนสองเล่ม ทั้งเทียนและรูปในกระถาง ล้วนไม่ได้จุด สิ่งของทั้งสามอย่างล้วนสะอาดหมดจด ไร้ฝุ่นเกาะเต็มอย่าง ของจิ๋ออะซึนอื่นๆ รวากับเพิงขยับเขยื้อนพวกมันเมื่อไม่นานมานี้

"เมื่อก่อนตรงนี้เคยเป็นที่ตั้งแท่นบูชาเหอครับ" หลัวเยี่ยถาม คนที่มาจาก กรมปราบผีมักให้ความสนใจกับเรื่องเหนือธรรมชาติและเทพเจ้าเป็นพิเศษ

"ไม่แน่ใจ นายคิดว่ามีบางอย่างผิดปกติงั้นหรือ"

เงินกวนเหว่ยยืนเอามือโพล่หลังอยู่ข้างๆ หลัวเยี่ย อุบิสัยเคร่งขรึม เข้มงวดของเขาเป็นที่โจษจันไปทั่ว ดูเป็นคนประเภทที่ทำให้ใจยอมรับกรมปราบผี ได้ยากที่สุด แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง อาจเพราะ กรมปราบผีเคยยื่นมือเข้าช่วยจนคลี่คลายคดีปริศนาได้สำเร็จมาแล้วหลายคดี

"ไม่มีเทวรูปและไม่มีเครื่องเซ่นไหว้ แต่ดูเหมือนเทียนกับรูปจะถูกจัดวาง เมื่อไม่นานมานี้ ผมไม่ค่อยรู้เรื่องฮวงจุ้ยมากนัก แต่ก็พอรู้ว่าต้องรักษาความสะอาด บริเวณรอบๆ แท่นบูชาและห้ามไหว้ผิดขั้นตอนเป็นอันขาด" หลัวเยี่ยจ้องมอง ครู่หนึ่งก็ไม่เห็นความผิดปกติอื่นใด จึงกล่าวกับเงินกวนเหว่ยว่า "ตอนที่พวกคุณ ติดต่อเจ้าของห้องค่อยสอบถามก็แล้วกัน เพิ่งเกิดเรื่องในห้อง เดือนขาน้อยก็ดี เราเข้าไปในห้องกันก่อนดีกว่า"

พื้นที่ในห้องพักส่วนตัวนั้นมีขนาดเล็กมาก หัวเตียงเดี่ยวตั้งชิดกับ ผนังที่กั้นห้องนั่งเล่น ด้านซ้ายและขวามีโต๊ะหนังสือและตู้ไม้อย่างละตัววางอยู่ ทำให้เหลือทางเดินแคบๆ เพียงนิดเดียว ในห้องนั้นไม่มีหน้าต่าง มีเครื่อง ปรับอากาศหนึ่งเครื่อง ผู้เข้าจะได้ไม่ต้องร้อนตายเมื่อฤดูร้อนมาเยือน

บนผ้าปูที่นอนเต็มไปด้วยคราบเลือดสดกระจ่าย เมื่อเทียบกับตำแหน่ง รอยกดทับของร่างกายบนเตียงแล้วพบว่าส่วนใหญ่มาจากช่วงท้อง ซึ่งสอดคล้อง กับบริเวณบาดแผลของเยื่อพอดี้ จึงสันนิษฐานได้ว่าตำแหน่งที่เกิดเหตุ น่าจะเป็นบนเตียง รอยนิ้วมือเปื้อนเลือดรอบรอยกดทับนั้นดูยุ่งเหยิงที่สุด คล้ายกับรอยที่เกิดจากการต่อสู้ขัดขืน

นอกจากนี้บริเวณผนังกับโต๊ะหนังสือก็พบรอยนิ้วมือเปื้อนเลือดเช่นกัน โทรศัพท์และของมีค่าทุกอย่างยังอยู่ครบถ้วน เบื้องต้นดูไม่เหมือนการชิงทรัพย์

ทำร้ายร่างกายเท่าไร

"รอยเลือดถูกทำความสะอาดไปบ้างหรือยังครับ" หลัวเยี่ยกวาดตามองบนพื้น บนนั้นมีเลือดของเหยื่อไหลนองปริมาณมาก เมื่อเคลื่อนที่เท้าก็จะเหยียบโดนจึงทิ้งรอยเท้าละอะเอาไว้

เมื่อพิจารณาจากขนาด รูปร่าง และทิศทางการเคลื่อนไหวแล้ว รอยเท้าเป็นรอยเลือดภายในห้องล้วนมาจากเหยื่อเพียงผู้เดียว หลังจากถูกทำร้ายเธอน่าจะวิ่งหนีรอบห้องอยู่สักพัก ไม่ได้ออกมาข้างนอกในทันที

"ก่อนหน้านี้ใช้ตัวทำปฏิกิริยาตรวจสอบแล้ว ไม่พบว่ามีสารเช็ดคราบเลือด" เงินกวนเหว่ยขมวดคิ้วเป็นปม "พวกเราเคยวิเคราะห์ว่าถ้าคนร้ายหนีไปทันทีหลังจากทำร้ายเหยื่อโดยไม่ได้ออกสู้กัน ก็เป็นไปได้ที่จะไม่ทิ้งร่องรอยไว้ในห้อง"

"แต่เธอได้รับบาดเจ็บสาหัส การเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงอาจกินแรงมากเกินไปสำหรับเธอและเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ นอกเสียจากว่ามีแรงจูงใจอะไรบางอย่างให้เธอต้องออกไป ถ้าเกิดว่าคนร้ายหนีออกไปนอกห้องทันที พฤติกรรมนี้ของเธอก็ผิดปกติดังเห็นได้ชัด" เมื่อพูดถึงตรงนี้หลัวเยี่ยก็ก้มมองรอยเท้าเป็นเลือดบนพื้นอีกครั้ง "เหตุผลอะไรที่ทำให้เหยื่อที่บาดเจ็บสาหัสไม่ร้องขอความช่วยเหลือ แต่กลับวิ่งออกไปหลายร้อยเมตรโดยไม่คำนึงถึงความเจ็บ ดูจากคราบเลือดที่เหยื่อทิ้งไว้ ผมคิดว่าเธออาจเจอภัยคุกคามฉับพลันบางอย่างภายในห้องจนต้องหนีออกไปครับ"

เมื่อวิเคราะห์พฤติกรรมอย่างเป็นเหตุเป็นผลอีกครั้ง เงินกวนเหว่ยก็ยอมรับกลายๆ ไม่ว่าตำรวจสืบสวนคดีอาชญากรรมที่มีประสบการณ์คนไหนต่างก็ไม่อาจเพิกเฉยข้อสงสัยที่หลัวเยี่ยตั้งได้ นี่จึงเป็นสาเหตุหลักที่พวกเขาขอความช่วยเหลือจากกรมปราบผี แต่ก็ยังมีพื้นที่ให้แนวทางการสืบสวนอื่นอีกทางหนึ่งด้วย "ที่จริงพวกเราเองก็คิดถึงความเป็นไปได้ที่ว่าเธออาจจะทำร้ายตัวเอง ถ้าสมมติว่าสภาพจิตใจของเธอไม่มั่นคง ร่องรอยการต่อสู้เหล่านั้นและพฤติกรรมผิดปกติที่เธอวิ่งออกนอกบ้านไปในภายหลังก็พอจะอธิบายได้แล้ว"

หลัวเยี่ยนั่งคิดครุ่นหนึ่ง ไม่ได้โต้แย้งสมมติฐานนี้ในทันที "เจออาวูหรือยังครับ"

"ยังไม่เจอ" เงินกวนเหวยกกล่าวต่อ "ค้นหาจนทั่วแล้ว แม้แต่ของมีคมก็ไม่เจอ"

"ผมขอตรวจสอปลั๊กครู้"

หลว่เยี่ยพุดพลางเดินกลับไปข้างเตียง ก่อนจะย่อเข่าสองข้างลงเล็กน้อย โน้มตัวเข้าไปใกล้ผ้าปูที่นอน ใกล้เสียจนปลายจมูกแทบแนบลงบนรอยเลือดนั้น

กลิ่นสนิมและกลิ่นควาโลहितตีสั่นจมูก เป็นกลิ่นโลหิตมนุษย์อันบริสุทธิ์...

ตำรวจที่สแตนดาร์ดบายอยู่นอกประตูต่างชนหัวลูกเมื่อเห็นการกระทำของหลว่เยี่ย ทว่าเงินกวนเหวยกกลับมีท่าทีสงบนิ่ง กระซิบถามว่า "เสียวลัว่ พิจารณาจากความเชี่ยวชาญของนายแล้วที่นี้ดูผิดปกติตั้งนหะ"

หลว่เยี่ยรู้ดีว่าเขาหมายถึงความเชี่ยวชาญด้านใด คำถามก็คือปัญหาอยู่ตรงไหน

"พูดตามตรง ผมไม่รู้สักถึงอะไรเลย" นิ้วชี้ที่เห็นข้อต่อกระดูกชัดเจนลุบไปตามสันกราม เขาพุดพลางยกยิ้มแฝงนัย "นี่แหละปัญหา"

จากนั้นหลว่เยี่ยก็ล้วงเอาไฟแช็กพร้อมบุหรี่มวนหนึ่งขึ้นมาจากตัวกลางสายตาดกตะลึงของทุกคน

เขานั่งยองๆ สูบบุหรืแล้วพ่นควันอยู่ข้างเตียง จากนั้นก็ยกศีรษะขึ้นเล็กน้อย แฉกกระดูกคอและสันหลังโค้งสวยเป็นระเบียบ ภายในพื้นที่คับแคบนี้ เขากลับดูสุขุมสง่างามเกินพรรณนา

กลิ่นควันบุหรืลอยออกไปนอกประตูซ้าๆ เหนือเย็นของบรรดาตำรวจต่างผุดพรายออกมา

"หัวหน้าหลว่ครับ นี่มันผิดกฎนะครับ..."

"ให้เขาสูบไป" เวล่านี้อย่นระหว่างคิ้วของเงินกวนเหวยเป็นร่องลึก จนแทบจะหนีบเหรียญได้อยู่แล้ว แต่ยังคงออกปากปรามแทนเขาด้วยความเชื่อใจ "กลิ่นนี้คงไม่ใช่บุหรืธรรมดาหรอกไซ่ไหม"

หลว่เยี่ยยกยิ้มมุมปากทั้งที่ยังคาบบุหรือยู่และพยักหน้าให้อีกฝ่ายอย่างชอบใจ ก่อนจะหันหน้ากลับมาพ่นควันบุหรืสีขาวลงบนผ้าปูที่นอน

ควันนั้นนำมาซึ่งความเยือกเย็นอันน่าขนลุก

เมื่อได้ยินคำถามของเงินกวนเหวย คนอื่นๆ ก็พากันวิเคราะห์ตาม นูห์ที่หัวเหี่ยสูบไม้มีกลิ่นเหม็นฉุนจากการเผาไหม้ของนิโคติน เมื่อเทียบกับนูห์ทั่วไปแล้วมันเหมือนรูปที่ใช้จุดบูชามากกว่า

ในความเชื่อพื้นบ้านมีคำกล่าวว่าการจุดธูปผิดที่ผิดเวลาจะดึงดูดพลังหยิน* ได้ง่าย แต่ตอนนี้หัวเหี่ยกำลังทำสิ่งนี้อยู่

ที่เขาเปลี่ยนรูปให้เป็นนูห์ก็เพราะร่างกายของเขามีลักษณะพิเศษ เมื่อควันนูห์เข้าไปในร่างกายแล้วถูกพ่นออกมาอีกครั้งจะมีผลทำให้พลังหยินเพิ่มสูงขึ้น

เขาแทบจะซ่อนตัวเองอยู่ในกลุ่มควัน ครุ่นคิดถึงสิ่งที่ตนเพิ่งได้กลิ่นเมื่อครู่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เหยื่อยังไม่เสียชีวิต แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นน่าเวทนาอย่างเห็นได้ชัด สถานการณ์โหดเหี้ยมเช่นนี้ แม้จะเป็นคดีระหว่างบุคคลก็ต้องได้กลิ่นกรรมหนักและความแค้นหลงเหลืออยู่บ้าง ยากจะมีกลิ่น 'สะอาด' เช่นนี้

หรือมีใครบางคนมาทำความสะอาด? หัวเหี่ยครุ่นคิดล่ำฟัง ขณะที่พ่นควันนูห์ครั้งสุดท้ายออกมา

ในที่สุดเขาก็เห็นเงาดำเลือนรางคล้ายเส้นด้ายอยู่ท่ามกลางควันนูห์ แต่เงาสายนั้นมาเร็วไปเร็ว เลือนหายไปพร้อมควันนูห์ จากนั้นก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

แม้จะคว่าได้เพียงปลายหาง** แต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้อะไรเลย

"หลังทำสำนวนคดีแล้วก็ส่งมอบให้พวกผมจัดการต่อแล้วกันนะครับ" หัวเหี่ยลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าที่ดูสงบและผ่อนคลาย ก่อนจะตอบว่าที่ตึงเขม็งของเงินกวนเหวยโดยไม่รออีกฝ่ายเอ่ยปากถาม "สบายใจได้พี่เงิน ผู้อำนวยการได้มอบหมายอำนาจอินคิตีให้กับผมแล้ว ผมจะเป็นคนจัดการคดีนี้เองครับ"

สิ้นคำเขาก็ล้วงเอากะดาษยันต์สามแผ่นออกจากกระเป๋าที่ใส่นูห์เมื่อครู่ มาถือไว้ในมือแล้วจุดไฟ "เมื่อกี้จุ๋ ก๊อบกวนทุกท่าน เพื่อนๆ ที่สูบบุหรี่มือสอง

* พลังหยิน เป็นตัวแทนของความมืด สิ่งลึกลับ ความเยือกเย็น และความสงบนิ่ง

** ปลายหาง เป็นสำนวน หมายถึงข้อมูลหรือหลักฐานเล็กๆ น้อยๆ

ต่อจากผมเข้ามาใกล้ๆ หน่อยครับ ที่นี้มีพลังหยินค่อนข้างมาก ผมจะช่วยปิดเป้า
สิ่งชั่วร้ายให้พวกคุณเอง"

สำหรับเรื่องเหนือธรรมชาตินั้นกรมปราบผีมีอำนาจเด็ดขาด ทุกคนจึง
เดินเข้าไปหาหลัวเยี่ยอย่างว่าง่ายด้วยทัศนคติที่ว่าเชื่อไว้ก่อนไม่เสียหาย

ทันใดนั้นพวกเขาก็ได้กลิ่นหอมเย็นแปลกๆ...

สีหน้าของเหล่าตำรวจพลันเปลี่ยนเป็นเหม่อลอย หลัวเยี่ยที่มีสติอยู่
เพียงคนเดียวเป่าควันสีขาวที่มาจากการเผากระดาษยันต์ มองดูควันสีขาว
ลอยเข้าจมูกทุกคน

เมื่อควันเข้าสู่ร่างกาย ความคิดใหม่จะเข้ามาแทนที่จิตสำนึกเดิม...

หลัวเยี่ยได้ทำการตรวจสอบจุดเกิดเหตุแรกแล้วรอบหนึ่ง และสังเกตเห็น
สิ่งแปลกประหลาดที่คนธรรมดาไม่สามารถมองเห็นได้ สอดคล้องกับเงื่อนไขใน
การโอนย้ายคดี ระหว่างกระบวนการจับ ผู้คนในที่เกิดเหตุรู้สึกไม่สบาย หน้ามืด
ตาลาย ส่งผลให้จำรายละเอียดได้ไม่แน่ชัด หลังจากเชื่อทำความสะอาดแล้ว
ก็ไม่มีปัญหา หากหลังจากนี้ยังรู้สึกแปลกๆ ก็ล้วนเป็นผลมาจากประสบการณ์นี้

หลังพิธีสิ้นสุดลงเขาก็อาศัยจังหวะที่ทุกคนกำลังมึนงงสับสนใช้มือโกยขี้เถ้า
ทั้งหมดที่เพิ่งร่วงลงพื้นขึ้นมาในอุ้งมือ

นั่นคือยันต์สะกดจิต หมึกที่ใช้เขียนยันต์นั้นผสมน้ำสองสามหยดจาก
แม่น้ำลี้มเลือนในยมโลก ทั้งสองอย่างผสมผสานกันอย่างลงตัว ทำให้ส่งผลต่อ
ความทรงจำของผู้คนเช่นนี้ได้

เขาไม่ได้ลบเรื่องราวผิดปกติดออกไปทั้งหมด เพราะการคงความไม่รู้
และความคลุมเครือไว้อย่างเหมาะสมนั้นจะยิ่งทำให้ผู้คนวางใจและยำเกรง
กรมปราบผีได้ดีกว่า 'การอธิบายเหตุผลจนสิ้นสงสัย' เสียอีก

ไม่กี่นาทีต่อมาพวกตำรวจก็ได้สตรากับหายจากอาการเมาค้าง
ความทรงจำขณะมึนเมานั้นเลือนราง และบอกไม่ได้ว่ามันเป็นเรื่องจริงหรือไม่
ความเลิกล้ำเกินบรรยายเกิดขึ้นมาในลักษณะนี้เอง

แม้สิทธิ์ในการทำดีกำลังจะถูกโอนย้าย แต่ช่วงเวลาทองของการทำคดี

ไม่เคยรอใคร ระหว่างที่รอการส่งมอบอย่างเป็นทางการนั้น การสอบสวนก็จะยังดำเนินต่อไป และในช่วงเวลาที่อำนาจรวมถึงความรับผิดชอบยังคงคลุมเครือเช่นนี้ หลัวเยี่ยจะเข้าร่วมกระบวนการสืบสวนกับทางสถานีตำรวจนครบาลด้วยตนเอง

หลังประกาศรับช่วงทำคดีต่อ หลัวเยี่ยก็โทรไปที่กรมปราบผีเพื่อมอบหมายงานใหม่ให้สมาชิกในทีมทันที จากนั้นเขาก็ไปที่จุดเกิดเหตุที่สองซึ่งก็คือบริเวณทางเท้าที่เหยื่อล้มลง เขาตรวจสอบอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะนั่งรถของเงินกวนเหวยกลับไปที่สถานีตำรวจ

ทันทีที่เท้าของเขาเหยียบลงบนพื้นลานจอดรถของสถานีตำรวจนครบาล เขาก็ถูกสิ่งเล็กๆ บินลงจากท้องฟ้ามาหาโดยไม่ทันตั้งตัว

เงินกวนเหวยได้ยื่นเสียงที่บ๊อบบี้ข้างหลังก็หันกลับไปมอง ทันใดนั้นดวงตาก็เบิกกว้างขึ้นอย่างอดไม่ได้

นกกระจอกขาวสีขาวตัวกระจ้อยร่อยตัวหนึ่งเกาะอยู่บนไหล่กว้างของหลัวเยี่ย มันกำลังเอียงหัว ใช้ดวงตากลมโตไร้เดียงสาไม่มีพิษภัยจ้องมาที่เขา

"เสียวลัว...นี่มัน?"

"นี่เป็นนกที่ทีมพวกเราเลี้ยงเองครับ ชื่อโมจิ เจ้านี้มีเซ็นส์ น่าจะเพราะเมื่อกัมมโยนงานกลับไปกองโต ทุกคนคงยุ่งจนลืมป้อนอาหารมัน มันเลยมาประท้วงผมแทน"

ขณะที่หลัวเยี่ยอธิบาย โมจิก็ตอดขึ้นโดดลงและจิกกัดใบหูของเขา ดูเหมือนจะโกรธจริงๆ

"พี่เงิน อนุโลมให้ผมพามันเข้าไปได้ไหม โมจิทำนายเก่งมาก ให้มันเข้าไปเพื่อช่วยอะไรได้บ้าง" หลัวเยี่ยจิ้มพุงกลมๆ ของเจ้านกน้อยยั่วแฉะเบาๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง "พี่สบายใจได้ มันเชื่องมาก ไม่บินไปทั่วแล้วก็ขบถายเป็นที่เป็นทางแน่นอน"

คำว่า 'ขบถายเป็นที่เป็นทาง' นี้ทำให้โมจिर้องเสียงดังขึ้นทันที และเกือบจิกหูของหลัวเยี่ยจนเลือดออก

"นกทำนายเหรอก" เงินกวนเหวยถามอย่างไม่แน่ใจ

"เอ่อ พวกเราไม่เคยฝึกนกมาก่อน เจ้าโมจิเองก็ไม่มีพิธีกรรมของ

นกทำนายอะไรพวกนั้นเลย การทำนายทั้งหมดล้วนอาศัยโชคชะตา หากสัมผัสได้ก็ทำนายได้ ปกติมันทำนายแม่นยำมากนะครับ" หลัวเยี่ยยิ้มกล่าว "พวกเราเห็นเจ้าตัวเล็กนี้เป็นสัตว์มงคลประจำกรมไปแล้ว"

หลังคืนร่นในใจอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดเงินกวนเหวยกียอมจำนน เขาคิดในใจว่าทำไมแม้แต่กับการเลี้ยงสัตว์ กรมปราบผีถึงยังดูลึกซึ้งได้ขนาดนี้...

ระหว่างทางที่เลี้ยวหลังจากนั้นหลัวเยี่ยจึงใจเดินช้าลง เจ้าโมจิเองก็ร้องจ๊ับๆ รวากับปิ่นกลเล็กๆ อยู่ข้างหูเขาไม่หยุด

กระทั่งเงินกวนเหวยกียิ่งห่างไประยะหนึ่ง เขาจึงกระซิบกับนกน้อยที่เกาะอยู่บนบ่าว่า "ถ้าเข้าไปแล้วอย่าส่งเสียงหวนกหูแบบนี้อีก ระวังโดนไล่ตะเพิด"

นกน้อยส่งเสียงร้องด้วยความโมโห แต่สิ่งที่หลัวเยี่ยได้ยินไม่ได้มีเพียงเท่านั้น...

"ผมเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาดีเด่นที่มุ่งมั่นและมีความรับผิดชอบ มารายงานข้อมูลคดีที่ต้งใจรวบรวมให้คุณ ช่วยคุณประหยัดเวลาในการตรวจสอบเอกสาร! แต่คุณกลับว่าผมพูดมาก หมายความว่ายังงั้น"

หลัวเยี่ยคิดอย่างเอือมระอา นายอำเภอแต่ละที่เหมือนพูดเป็นสลิปประโยค

โมจิคือนกกระจอกขาวสีขาวที่บำเพ็ญเพียรจนสำเร็จเป็นภูต แม้ขึ้นบำเพ็ญของเขาในตอนนี้จะไม่สามารถกลายร่างเป็นมนุษย์ได้อย่างเสถียร แต่ก็สามารถพูดภาษามนุษย์ได้ และเพื่อเป็นการลดปัญหาที่ไม่จำเป็น ตอนที่พูดภาษาคนเขามักใช้ภาพลวงตา ทำให้คนนอกที่ไม่ใช่คู่สนทนาได้ยินเหมือนเสียงนกร้อง

นกตัวนี้จัดการงานได้อย่างน่าเชื่อถือจริงๆ สมกับที่นิยามตัวเองเป็น 'ผู้ใต้บังคับบัญชาดีเด่น' แต่เสียดายที่พูดมากเกินไปหน่อย อำเภอแต่ละที่ก็พูดพล่ามยาวเพื่อย ทุกครั้งที่ได้ฟังรายงานก็ทำเอาหัวหน้าอยากจับส่งไปเรียนการย่อความในวิชาภาษาจีนที่โรงเรียนประถมของมนุษย์เสียให้ชัด

แต่ถึงอย่างนั้นระบบย่อความในสมองของหลัวเยี่ยก็เชื่อถือได้อย่างยิ่ง กอปรกับรายงานของโมจิถูกต้องสมบูรณ์ ทำให้หลังจากก้าวเท้าเข้ามาในสถานีตำรวจเขาก็ทราบรายละเอียดส่วนหนึ่งของการสืบสวนคดีแล้ว แม้จะยังไม่ทันแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเงินกวนเหวยกียก็ตาม

"เหยื่อชื่อหลินอวี่นถึง เป็นเบต้าเพศหญิง ตอนนี้อยู่ปีสอง มหาวิทยาลัยเทียนถาน จากการตรวจสอบเบื้องต้นพบว่าเธอมีความสัมพันธ์ทางสังคมที่เรียบง่าย สถานที่ที่ใช้ชีวิตทำกิจกรรมต่างๆ ในเวลาปกตินอกจากมหาวิทยาลัยและร้านอาหารในมหาวิทยาลัยที่เธอทำงานพาร์ทไทม์แล้วก็มีแค่ห้องเช่าที่อาศัยอยู่เพียงลำพัง ไม่เคยมีปัญหากับใครและไม่มีเพื่อนสนิท จากบันทึกตำแหน่งบนแผนที่ในโทรศัพท์มือถือของเธอพบว่าเมื่อปลายวานนี้เธอไปไหว้เจ้าที่วัดเจิ้งกวงในเขตหนึ่งอัน และกลับถึงห้องพักประมาณหกโมงเย็น จากนั้นก็ไม่ออกไปไหนอีก" หลัวเยี่ยพูดจบก็เห็นเงินกวนเหว่ยทำหน้าตาประหลาดใจ จึงเอ่ยเสริมอย่างใจเย็น..."หน่วยงานของคุณส่งข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก เมื่อकि้ที่ผมได้รับข้อมูลแล้วก็สรุปประเด็นสำคัญให้ผม ก่อนมาที่นี้ผมอาศัยเวลาว่างอ่านมันผ่านๆ ไปรอบหนึ่ง"

เงินกวนเหว่ยไม่ติดใจสงสัยอะไร จึงพูดอย่างไม่อ้อมค้อมว่า "พวกเราติดต่อผู้เห็นเหตุการณ์แล้ว เจ้าของห้องเช่ากับเพื่อนข้างห้องของหลินอวี่นถึงก็มาลงบันทึกประจำวันแล้ว เมื่อकि้ก็พาคนเพียงคนเดียวที่ติดต่อกับเธอเมื่อวานมาแล้วเหมือนกัน ตอนนี้กำลังสอบสวนอยู่"

ทันใดนั้นสมาชิกทีมสืบสวนคดีอาชญากรรมคนหนึ่งก็วิ่งมาหาเงินกวนเหว่ยอย่างรีบร้อน

"หัวหน้าครับ ได้ยืนยันว่ากรมปราบผีส่งคนมาแล้ว?"

"ใช่ คนนี้คือหลัวเยี่ย หัวหน้าทีมสืบสวนคดีอาชญากรรมของกรมพวกเรา"

ลูกน้องของเงินกวนเหว่ยอดมองนกระจอกชาสีขาวที่เกาะอยู่บนปากของหลัวเยี่ยไม่ได้ แต่เมื่อเห็นหัวหน้าของตนอนุญาตแล้วก็ไม่ถามให้มากความ

"ดีเลย จั้んเชิญทั้งสองคนตามผมเข้าไปในห้องสังเกตการณ์ได้เลยครับ" เขานำทางทันทีพร้อมอธิบายกับเงินกวนเหว่ยว่า "พวกเราต้องการคำแนะนำพอดี"

"ผู้ต้องสงสัยไม่ให้ความร่วมมือหรอก" เงินกวนเหว่ยถาม

"ไม่ใช่อย่างนั้นครับ เขาสุ่มใจเย็น ทำทางสงบเรียบร้อย แต่คำให้การค่อนข้างคลุมเครือ เพราะคดีนี้จะส่งมอบให้กรมปราบผีทำต่อแล้ว พวกผมเลยไม่กล้าตัดสินใจผิดพลาด" พูดจบลูกน้องของเงินกวนเหว่ย

ก็ส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปยังหลัวเยี่ย "ผู้ต้องสงสัยเป็นหมอดูที่อยู่ตรงถนนคนเดินชั้นใต้ดินของวัดเจิงกวง ชื่อเจียงเฉินเสวี่ย อีกเดี๋ยวผมอยากเชิญหัวหน้าหลัวช่วยยืนยันหน่อยครับว่าเขามีลักษณะในอะไรหรือเปล่า"

"นอกจากวันนั้นเขาจะติดต่อกับหลินอวี่จนถึงแล้ว ยังมีความเกี่ยวข้องกับอีกหรือเปล่า" หลัวเยี่ยเอ่ยถามเพราะเขายังไม่ได้รับรายงานเรื่องนี้

"มีครับ ตอนที่พบหลินอวี่ถึง เธอกำเครื่องรางไว้ในมือ นั่นเป็นของสิ่งเดียวที่เธอพกติดตัวออกมาหลังถูกทำร้ายครับ เมื่อกี้เจียงเฉินเสวี่ยก็ยอมรับความจริงเองกับปากว่าเมื่อบ่ายวันเกิดเหตุเขาได้มอบเครื่องรางให้หลินอวี่ถึง บอกว่าเพราะสัมผัสได้ว่ามีวิญญาณร้ายตามรังควาญจึงให้เธอพกไว้ พวกเราไม่กล้ามองข้ามความเกี่ยวข้องนี้ครับ"

ขณะที่พูดคุยกันอยู่นั้นสามคนกับอีกหนึ่งคนก็มาถึงห้องสังเกตการณ์เพื่อจับตามผู้ต้องสงสัยในห้องสอบสวนผ่านกระจกทางเดียวแล้ว

ชายหนุ่มท่าทางสุขุมเยือกเย็นสวมชุดถังจวง* สีดำเรียบง่ายซึ่งเป็นลักษณะการแต่งกายที่พบเห็นได้ทั่วไปในหมู่หมอดู ผมหน้าม้าดำขลับบดบังดวงหน้าขาวเล็กน้อย แม้จะมองเห็นดวงตาไม่ชัดเจน แต่ดูจากท่วงท่าหลังตรงเรียบร้อยของเขาแล้วสีหน้าก็คงสงบนิ่งไม่แพ้กัน

โมจิส่งเสียงร้องจ๊ับๆ เขาๆ "เกิดอะไรขึ้นกับหมอดูคนนั้นหรือ ผมอยู่มาตั้งนานยังไม่เคยเห็นคนที่ไซ้คร้ายขนาดนี้มาก่อน..."

หลัวเยี่ยได้ยินเสียงพึมพำของโมจิไม่ชัดเจน เพราะตั้งแต่วินาทีที่เขา มองเข้าไปในห้องสอบสวน สายตาของเขาก็จดจ้องอยู่ที่เงาร่างของผู้ต้องสงสัยแล้วเหมือนมากจริง...

กลายเป็นความเคยชินที่ฝังลึกในกระดูกไปแล้ว ทุกครั้งที่เห็นคนรูปร่างหน้าตาท่าทางคล้ายกับใครบางคน เขาก็มักให้ความสนใจเป็นพิเศษโดยไม่รู้ตัว ทว่าผลก็เป็นเหมือนเดิมทุกครั้ง...

สุดท้ายคนพวกนั้นก็ไม่ใช่เขาอยู่ดี และไม่มีทางเป็นเขาได้

* ชุดถังจวง เป็นชุดประจำชาติจีนสำหรับผู้ชาย ลักษณะเป็นเสื้อแขนยาว คอตั้ง สบเสื้อเป็นแนวตรงหรือแนวเฉียง ติดกระดุมแบบจีน

ราวกับกีนยาสงบจิตอันขมขื่น หัวเหี่ยพูดประโยคนั้นซ้ำๆ ในใจเสียบๆ ก่อนจะหันไปสนใจการสอบสวน

เจ้าหน้าที่อยู่เป็นผู้รับผิดชอบการสอบสวน เขาเป็นหนึ่งในทีมหน้าเหี้ยมของสถานีตำรวจนครบาล เวลานี้เขากำลังแสดงเครื่องรางที่เป็นหลักฐานขณะเดียวกันไม่มีใครโฟกัสในห้องสอบสวนกับบันทึกเสียงคำถามของเขาพร้อมถ่ายทอดมายังห้องสังเกตการณ์..."นี่คือเครื่องรางที่คุณหมายถึงเมื่อแก้ไขใหม่ หลินอวี่ถึงไม่פקกระเป๋าสตางค์และมือถือ แม้กระทั่งรองเท้าก็ลืมสวม แต่กลับพกของสิ่งนี้ที่คุณให้ไว้ติดตัว แม้แต่ตอนที่ล้มลงข้างถนนเธอก็ยังกำมันไว้แน่น จนกระทั่งขึ้นรถพยาบาลพวกเราถึงหยิบออกมาได้ คุณคิดว่าทำไมเธอถึงเป็นแบบนี้ หรือเป็นเพราะเธอเคยพบคนที่ถนนคนเดินชั้นใต้ดินเพียงครั้งเดียวโดยไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร จึงต้องใช้สิ่งนี้เพื่อระบุดตัวตนคุณ?"

เจียงเฉินเสวี่ยดูประหลาดใจเล็กน้อยตอนที่เห็นเครื่องรางเป็นอันเลือดนั้นเมื่อต้องเผชิญหน้ากับตำรวจที่เค้นถามขุดคุ้ย ก็ทำเพียงสบเข้ากับสายตาดังคำถามของอีกฝ่ายโดยไม่ถ่อมตัวหรือหึงผยอง

"พวกคุณหยิบเครื่องรางออกไปจันทรวง" เขาตอบคำถามแบบไม่ตรงประเด็นถึงแม้จะพูดอย่างใจเย็น แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความเย็นชาในน้ำเสียงลดลง "เธออาจต้องเจอกับอันตรายอีก"

"ตอนนี้เธอรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ทางตำรวจส่งคนไปคอยคุ้มกันแล้วไม่มีใครทำร้ายเธอได้อีก" เจ้าหน้าที่อยู่พูดอย่างเด็ดขาด "หรือคุณมีหลักฐานอื่นที่ชี้ว่าเธอจะต้องเจออันตรายอีก? คุณต้องเข้าใจสถานการณ์ปัจจุบันของตัวเองด้วย เพราะเบาะแสเดียวในเหตุการณ์นี้มาที่คุณ ขึ้นแก้มงัดเปลี่ยนเรื่องแบบนี้ต่อจะยิ่งทำให้คุณดูน่าสงสัยกว่าเดิม"

"ที่ผมให้คือเครื่องรางใช้ป้องกันยามเจอภพภย ผมไม่เห็นว่าจะมีอะไรน่าสงสัย" เจียงเฉินเสวี่ยเอ่ยเสียงเรียบ สีหน้าท่าทีของเขาแฝงนัยทำนอง 'การอธิบายให้พวกวัตตุนิยมที่ไม่เชื่อเรื่องเหนือธรรมชาติฟังนั้นยากเย็นจริงๆ' เอาไว้

"บางทีถ้าการคุ้มกันของพวกคุณดีพอ อาจไม่มี 'คน' ทำร้ายเธอได้อีก"

เขาจึงใจแน่นคำว่า 'คน' ตอนที่พูดขึ้นอีกครั้ง "พลังวิญญานในเครื่องรางนี้เสื่อมลงไปมากแล้ว ถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้กับเครื่องรางที่ปลุกเสกขึ้นใหม่มีความเป็นไปได้สูงว่ามันได้ป้องกันสิ่งชั่วร้ายให้กับเจ้าของ..."

พูดได้เพียงครึ่งประโยค จู่ๆ เจียงเฉินเสวียก็เงยไป เจ้าหน้าที่อุอ้ายจิงหะนี่กดดันเขามากขึ้นอีก "ทำไม ไปต่อไม่ได้แล้วหรอ"

"เปล่า ผมแค่คิดว่า..." เจียงเฉินเสวียหยุดพูด จากนั้นค่อยๆ หันไปทางกระจกด้านเดียว จ้องรากับกำลังค้นหาบางสิ่ง "ดูเหมือนที่นี่จะมี..."

เจ้าหน้าที่ผู้ตื่นตัวขึ้นมา รู้ทั้งรู้ว่ากระจกทางเดียวในห้องนั้นสามารถสะท้อนภาพได้เท่านั้น แต่เขามักรู้สึกว่าคุณนั้นคล้ายสามารถมองเห็นทะลุกระจกและเห็นคนที่อยู่ในห้องสังเกตการณ์ได้ชัดเจนอย่างไรวางนั้น

"มีอะไร"

"สิ่งชั่วร้าย"

ใบหน้าหล่อเหลาของเจียงเฉินเสวียนิ่งเฉยราวกับน้ำค้างแข็ง เขาจ้องมองนิ่งด้วยสายตาเฉียบคมดังลูกศรที่ยิงทะลุกระจกทางเดียวบานนั้น และสอดประสานกับสายตาของหลัวเยี่ยที่ยืนอยู่อีกด้าน ทันทีที่หลัวเยี่ยสบเข้ากับแววตาใสคู่นั้น จู่ๆ เชือกที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกสุดของหัวใจก็ขาดผึง พลันปล่อยพีโรโมนที่ควบคุมอย่างดีมาตลอดออกมา

กลิ่นของพีโรโมนนั้นจะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล กลิ่นของหลัวเยี่ยคือกลิ่นของดอกป๊อปปี้ การปล่อยพีโรโมนอันน่าตกใจนี้ส่งผลให้ห้องสังเกตการณ์เต็มไปด้วยกลิ่นหอมฟุ้งทันที แม้ตำรวจเบต้าสองนายที่อยู่ข้างๆ และภูตนกกระจกขาวจะไม่ได้กลิ่น แต่ก็รับรู้ได้ถึงความกดดันที่ปล่อยออกมาพร้อมพีโรโมนของอัลฟ่าผู้แข็งแกร่ง

เงินกวนเหวยกระแอมกระไอแรงๆ สองที "ผู้ต้องสงสัยอาจจะต้องการเบี่ยงเบนความสนใจ อย่างวอกแวกง่ายๆ เด็ดขาด"

หลัวเยี่ยควบคุมมือไม่ให้สั่นเทา ลูบใบหน้าตนเองแรงๆ สองที เก็บรอยยิ้มอันซับซ้อนและความในใจที่ไม่ต้องการให้ใครรู้ไว้ได้ฝ่ามือ เมื่อหันกลับมาหาเงินกวนเหวยอีกครั้ง เขาก็คืนสู่สภาวะสงบนิ่งเป็นปกติแล้ว

"ขอโทษนะครับ น่าอายชะมัดเลย พี่เงินพูดถูก"

โมจิพูดด้วยความห่วงใยเจ้านายจากใจจริง "ต่อให้เขามองคุณก็ไม่ผิดนี้ ทำไม่ต้องโมโหขนาดนี้ด้วย หรือจริงๆ แล้วเมื่อที่คุณเกิดรักแรกพบกับหมอดูคนนั้น หรือว่าระเบิดพีโรโมนออกมาเพราะควบคุมตัวเองไม่ได้"

หัวเหี่ยยิ้มแต่ไม่ตอบ เพียงแต่ใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้บีบโมจิไปวางบนไหล่ เงินกวนเหวย

ผู้ใต้บังคับบัญชาดีเด่นที่จู่ๆ ก็ถูกเนรเทศ "...!"

เงินกวนเหวยที่จู่ๆ ก็กลายเป็นพี่เลี้ยงนกจ๋าเป็น "...!"

ภายในห้องสอบสวนเจ้าหน้าที่อุ้หุ้หุดเค้นถามซ้ำครวญ ก่อนสบปากคำ เขาทราบอยู่แล้วว่ากรมปราบผีจะรับผิดชอบคดีนี้ต่อ และทุกความเคลือบไหวของผู้ต้องสงสัยรายนี้ก็มีความสมบัติเหมือน 'คนประเภทนั้น' จริงๆ อย่างตำแหน่งที่อีกฝ่ายกำลังจดจ้องในตอนนี้เป็นจุดที่คนในห้องสังเกตการณ์ยืนอยู่ มันแม่นยำเกินไปมาก รวกับมีสัมผัสพิเศษอย่างไรอย่างนั้น ชวนให้รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมา

เขาตัดสินใจว่าตอนนี้ทางฝั่งของตนคงไม่ได้ความคืบหน้า ดังนั้นให้ผู้ช่วยจากกรมปราบผีรับช่วงต่อน่าจะมีประโยชน์มากกว่า จึงยุติการสอบสวนแล้วออกจากห้องไป ก่อนจะเข้ามาในห้องสังเกตการณ์เพื่อชี้แจงสถานการณ์เมื่อครู่

ทันทีที่เปิดประตูเข้ามาเขาก็จำหัวหน้าทีมสืบสวนคดีอาชญากรรมจากกรมปราบผีที่มีโอกาสพบหน้ากันมาแล้วหลายครั้งได้ทันที ขณะที่ผู้ต้องสงสัยยังคงจ้องมาที่นี้ด้วยความสับสนอยู่หลังกระจกทางเดียว สายตาจดจ่ออยู่ที่หัวเหี่ยเต็มๆ!

เจ้าหน้าที่อุ้หุ้เห็นเพียงหัวเหี่ยโบกมือแยมยิ้มให้ พร้อมเอ่ยเสียงกังวานว่า "ลำบากแล้ว ที่เหลือผมจัดการต่อเอง..."

"เดี๋ยว! หยุดก่อน ให้ผู้ต้องสงสัยรอสักพักคงไม่เป็นไร" เงินกวนเหวยเอ่ยรั้งหัวเหี่ยเสียงเข้ม โบกมือไล่เขาออกไปนอกประตู "นายออกไปสงบจิตสงบใจก่อน ผู้ต้องสงสัยเป็นโอเมก้า ฉันปล่อยให้เขาไปแบบนี้ไม่ได้"

บทที่ 2

ผู้ต้องสงสัย

ภายใต้แสงไฟขาวซีดในห้องสอบสวน เจียงเจินเสวี่ลอบถอนหายใจยาวเบาๆ จนแทบไม่ได้ยิน

เขากำลังนึกถึงเหตุการณ์เมื่อวานตอนที่พบเจอหญิงสาวอย่างกะทันหัน เมื่อครู่ก็เพิ่งทราบว่าเธอชื่อหลินอวี่นถึง

เวลานั้นหลินอวี่นถึงเดินผ่านหน้าแผงคูดวงของเขา เพียงชำเลืองมองปราดเดียวเขาก็ดูออกว่าเธอมีร่องรอยของการถูกวิญญาณร้ายสิงร่าง แม้วิญญาณร้ายตนนั้นจะไม่ได้ตามติดเธอ แต่มันน่าจะอยู่กับเธอมาเป็นเวลานาน ในสถานที่อย่างเช่นที่พักอาศัย เธอถึงได้ดูโหลมหขนาดนั้น

ดังนั้นเขาจึงเป็นฝ่ายตกเธอก่อน เดิมทีอยากตรวจดวงชะตาให้หลินอวี่นถึงอย่างละเอียด แต่เธอใจแข็งมาก เหมือนเห็นเขาเป็นนักต้มตุ๋นสารเลวที่ลุ่มชักชวนลูกค้าเพื่อโก่งเงิน เจียงเจินเสวี่รู้แะใจว่าหากยุ่งเกี่ยวมากเกินไปจะไม่เป็นผลดี สุดท้ายจึงได้แต่โน้มน้าวให้เธอรับเครื่องรางป้องกันตัวเองไว้พร้อมอธิบายด้วยความหวังดี แสดงเจตนาช่วยเหลือว่าหากเจอสิ่งผิดปกติจริงๆ สามารถกลับมาหาเขาอีกได้

เขากับหลินอวี่นถึงพบกันโดยบังเอิญเท่านั้น แต่ทันทีที่เห็นเธอก็รู้สึกว่ไม่สามารถปล่อยผ่านไป

เขาเป็นเตียนซือ* ผู้ขับไล่วิญญาณปัดเป่าสิ่งชั่วร้าย ทำหน้าที่ผดุงคุณธรรม

* เตียนซือ แปลตรงตัวว่าเทพาจารย์หรือคุรุเทพ หมายถึงปรมาจารย์ผู้ส่งร้หลักแห่งธรรมชาติ เดิมใช้เรียกผู้สืบทอดคำสอนจากผู้ก่อตั้งนิกายเต๋าจากเต๋าจางเต๋อหลิงโดยตรงและได้รับเลือกให้เป็นผู้นำนิกาย ต่อมาภายหลังใช้เป็นคำเรียกยกย่องนักพรตเต๋า

แทนสวรรค์ แต่เขาเป็นคนถ่อมตนมาแต่ไหนแต่ไร กอปรกับเหตุผลอันยากพรรณนาบางประการ ชื่อเสียงจึงไม่ค่อยเป็นที่รู้จักมากนัก ดังนั้นเพื่อหาเลี้ยงชีพเขาจึงเปิดแผงลอยเล็กๆ รับทำนายดวงชะตา เสี่ยงทาย และดูดวงจัญ แต่หากโชคชะตาชักนำคนที่ต้องการความช่วยเหลือจากเขามาอยู่เบื้องหน้า เขาไม่มีทางทำแบบขอไปทีเด็ดขาด

เมื่อครู่ตอนเห็นเครื่องรางนั้น เขาเกือบจะยืนยันได้ทันทีว่าหลินอวี่ถึงถูกวิญญาณร้ายเล่นงาน ในเมื่อสิ่งโสโครกนั้นได้เผยตัวตนว่าติดตามเธอแล้ว ก็ต้องจัดการชำระล้าง ไม่อาจปล่อยไปทำร้ายใครได้อีก

ทว่าก็ได้แต่ถอนหายใจที่เขาก็งงงไม่ได้เหมือนเดิม แต่เริ่มต้นก็มีปัญหาแล้ว

ในช่วงเวลาเกิดเหตุเขาอยู่ที่บ้านเพียงลำพัง กล้องวงจรปิดในเขตชุมชนแออัดมีจุดบอดมากเกินไป จึงไม่สามารถเก็บภาพเหตุการณ์ได้อย่างครบถ้วน และไม่อาจหักล้างข้อสงสัยต่อตัวเขาได้ในตอนนี้ การถูกตำรวจควบคุมตัวและสอบสวนล้วนไม่เหนือความคาดหมาย แม้เขาจะรู้ว่าการสารภาพเรื่องพลังเหนือธรรมชาติและสิ่งลี้ลับอย่างไม่ปิดบังนี้จะทำให้นางสาหัสยิ่งยวดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่เขาก็ยังเลือกที่จะพูดความจริง เหตุผลก็เรียบง่ายมาก... เพราะเขาเป็นคนดวงชะตาอย่างไรเล่า ต่อให้โกหกด้วยเหตุผลที่เข้าท่าที่สุดก็มีแนวโน้มจะถูกจับกุมด้วยเหตุผลแปลกประหลาดต่างๆ นานาในไม่ช้า แล้วก็จะยังมีปัญหาไปกันใหญ่

เขามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีนี้จริงๆ แต่ก็ไม่มีหลักฐานที่ชี้ชัดได้ว่าเขาเป็นฆาตกร กรณีเลวร้ายที่สุดคือถูกกักตัวอยู่ที่นี่สี่สิบสี่ชั่วโมง...

ขณะที่กำลังใช้ความคิด ประตูห้องสอบสวนก็เปิดออกอีกครั้ง เจียงเฉินเสวี่ยปรายตามองชายหนุ่มที่เดินเข้ามาปราดหนึ่ง ก่อนจะเบนสายตาทันทีอย่างรวดเร็ว เพราะสัมผัสได้ถึงความแปลกประหลาดบางอย่าง

ปีศาจ?

ที่แรกสัญชาตญาณของเขามองว่าชายหนุ่มตรงหน้ามีความเกี่ยวข้องกับวิญญาณชั่วร้ายที่เขาสัมผัสได้ผ่านกำแพง แต่เมื่อชายหนุ่มเดินเข้ามาใกล้ นอกจากเขาจะได้กลิ่นรูปหอมที่ไม่อาจอธิบายได้แล้วก็ไม่พบสิ่งน่าสงสัยอะไรอีก

แต่ที่เขาไม่รู้ก็คือหัวเยี่ยในตอนนี้ได้ขีดสหายับยังอันทรงพลังสำหรับ อัลฟาโดยเฉพาะแล้ว และยิ่งสูบบูหรืกลืนแปลกๆ สองมวนเพื่อกลบกลิ่นฟิโรโมน ที่ติดค้างอยู่บนตัว นอกจากนี้ยังเขียนยันต์รวมพลังหยาง* หลายแผ่นซ่อนไว้ในเสื้อ เพื่อปกปิดพลังหยินส่วนเกินในร่างกายอีกด้วย รวมถึงไม่ได้แสดงอำนาจดราม่า เหมือนก่อนหน้านี้

ขณะที่เจียงเจินเสวี่ยพิศมองหัวเยี่ย หัวเยี่ยก็มองเขาอย่างพิจารณา เช่นกัน ท่านั่งของเขาสง่างามไร้ที่ติ ผิวพรรณขาวผ่องจนเกือบโปร่งใสภายใต้แสงไฟ แพขนตาตบดังดวงตาไปกว่าครึ่ง ยิ่งขับให้ดวงตาดูฉ่ำเยิ้มคม

ยามเขานั่งนิ่งไม่ขยับก็ราวกับแผ่ความมั่นคงดังขุนเขาออกมา ฟิโรโมน ที่นำภัยมาสู่โอเมก้าถูกปกปิดไว้เป็นอย่างดี เห็นได้ชัดว่าเป็นผลจากการใช้ยาระงับ อย่างสม่ำเสมอ หากก่อนทำการสอบสวนไม่มีเอกสารยืนยัน คนส่วนใหญ่ ก็คงคิดว่าเขาเป็นเบต้า

"สวัสดีครับ อาจารย์เจียง" หัวเยี่ยยิ้มบางๆ และกล่าวทักทาย ความดูดัน ที่หลงเหลืออยู่ถูกแทนที่ด้วยความเป็นมิตรแบบกวนๆ "ผมเองก็เป็นตำรวจ แต่ ด้วยเหตุผลบางอย่างวันนี้ก็เลยไม่ได้ใส่เครื่องแบบมาปฏิบัติหน้าที่ ต้องขอโทษ ด้วย"

เจียงเจินเสวี่ยพยักหน้าตอบอย่างสุภาพและห่างเหิน

"ผมบอกสิ่งที่คุณบอกได้ไปหมดแล้ว"

"อืม ผมรู้เรื่องคำให้การของคุณแล้ว ขอไม่ปิดบังว่าผมเองก็มีความรู้ ที่สืบทอดจากตระกูลมาบ้าง นับว่าเป็นคนที่อยู่ในวงการเดียวกันกับคุณครึ่งหนึ่ง และเข้าใจว่าคุณหมายถึงอะไร ดังนั้นทิศทางการสอบถามของผมจึงค่อนข้าง แตกต่างออกไป"

ตามกฎหมายรักษาความลับจากประชาชนทั่วไป หัวเยี่ยจึงไม่ได้เปิดเผย โดยตรงว่าตนมาจากหน่วยงานพิเศษ แม้จะเปลี่ยนวิธีพูด แต่ยังคงแสดงจุดยืนว่า ตนเป็น 'คนประเภทเดียวกัน' เพื่อพยายามเข้าใกล้ผู้ต้องสงสัย

เจียงเจินเสวี่ยกลับมองว่านายตำรวจตรงหน้ากำลังใช้กลยุทธ์เบี่ยงประเด็น

* พลังหยาง เป็นตัวแทนของแสงสว่าง ความอบอุ่น และความกระตือรือร้น ตรงข้ามกับพลังหยิน

เขาจึงไม่ได้รู้สึกสั่นคลอนด้วยเรื่องนี้ เพียงมองดูหัวเหี่ยหยิบเครื่องรางในซองเอกสารและแกะแผ่นยันต์ออกมาจากถุงเครื่องรางเจียบๆ

"ยันต์นี้เขียนได้ไม่เลว แม้จะเคยป้องกันสิ่งชั่วร้ายและเปื้อนเลือดไปแล้ว แต่ก็ยังเหลือพลังวิญญาณอยู่บ้าง"

เลือดทำปฏิกิริยากับอากาศกลายเป็นสีดำจนอักขระยันต์ส่วนใหญ่บนแผ่น หัวเหี่ยวางแผ่นยันต์ลงบนโต๊ะก่อนจะเดินไปใกล้ๆ เจียงจินเสวี่ย แต่อีกฝ่ายกลับไม่รับไว้ เพียงส่ายหน้าหน่อยๆ ด้วยความเสียใจ

"ยันต์แผ่นนี้เสื่อมแล้ว"

"ในการสอบสวนก่อนหน้านี้คุณบอกว่าเคยมอบเครื่องรางนี้ให้หลินอวั้นถึง เพราะเห็นเธอถูกสิ่งชั่วร้ายตามรังควาน ตอนนั้นคุณเห็นอะไร"

เจียงจินเสวี่ยยกหน้าสบตาหัวเหี่ย

แม้สายตาดูเย็นชา แต่รูปตาของเขากลับดูอ่อนโยน นัยน์ตาสีอ่อนกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย ยามต้องแสงเพียงเล็กน้อยก็จะเป็นประกายวาววับราวกับอำพันขัดเงา

วิธีการสอบถามของตำรวจนายนี้ไม่เหมือนคนอื่นจริงๆ ลองพูดคุยต่อดูได้ เขาค่อนข้างใจง่ายใจเย็น น้ำเสียงผ่านคลายลงเล็กน้อย "จุดอื่นถึง* เป็นสีดำ แก่นวิญญาณเสียหาย มีร่องรอยของการถูกวิญญาณร้ายเข้าสิง ระดับค่อนข้างสาหัสมาก"

"มีอะไรตามรังควานเธอนั้นหรือ"

"เปล่า วิญญาณร้ายไม่ได้ตามเธอ แต่ส่งผลกระทบกับเธออย่างรุนแรง เกินกว่าจะซ่อนอยู่ในที่ที่เธอพักอาศัยเป็นเวลานาน เช่นอยู่ในบ้าน..."

"น่าเสียดาย ทางตำรวจตรวจค้นที่พักของเธอละเอียดหลายรอบแล้ว แต่ไม่พบอะไร" หัวเหี่ยตบตบเขาทันที แล้วเน้นย้ำอีกครั้งว่า "ไม่ได้ใช้แค่วิธีทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น พวกเราให้ผมทำถึงขั้นปลุกพลังหยินแล้ว แต่ก็ยังไม่พบอะไรเลย"

ทันใดนั้นนายในห้องสอบสวนก็ตกอยู่ในความเงียบงันราวกับแข่งกันเจียบ

* จุดอื่นถึง คือจุดที่อยู่ตรงกึ่งกลางระหว่างหัวคิ้วสองข้าง

อีกครั้ง เจียงเจินเสวียยังคงนั่งหลังตรงนิ่งอยู่ตรงนั้น ทว่าหัวเขี่ยกลับนั่งไขว่ห้าง เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ทำทางผ่อนคลายแผ่ไว้ด้วยความก้าวร้าว

ผ่านไปครู่ใหญ่เจียงเจินเสวียก็ตัดสินใจยอมแพ้ให้กับการเผชิญหน้า ที่ไม่จำเป็นนี้ "คุณตำรวจ ผมมีเรื่องอยากให้คุณช่วย"

"ว่ามา"

"ของใช้ส่วนตัวของผมที่ถูกยึดไปมีกระดาศยันต์เปล่าแล้วก็พู่กันกับหมึก สำหรับวาดยันต์อยู่ ผมอยากวาดยันต์ป้องกันสิ่งชั่วร้ายอีกหลายๆ แผ่น ถ้าสถานการณ์นี้อำนวย คุณช่วยเอายันต์นี้ไปให้คุณหลินที่โรงพยาบาลแทนผม ได้ไหมครับ"

"ได้ แต่ผมต้องเห็นตอนคุณวาดยันต์" หัวเขี่ยรับปากด้วยความยินดี

ไม่นานก็มีเจ้าหน้าที่นำกระดาศยันต์และพู่กันกับหมึกเข้ามาให้ที่ ห้องสอบสวน เจียงเจินเสวียวาดยันต์ที่หน้าตาเหมือนกันออกมาสองแผ่น จากนั้นเขียนอักษรยันต์ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงอีกหลายแผ่น

นิ้วเรียวยาวจับพู่กันเขียนอย่างมั่นคง ทุกตัวอักษรจากปลายพู่กันล้วนมีพลังวิญญาณ หัวเขี่ยจ้องเขาไม่วางตา แม้แต่พวกตำรวจที่อยู่ในห้องสังเกตการณ์ ก็พากันได้รับผลกระทบจากบรรยากาศเคร่งเครียด จึงได้แต่รอคอยอย่าง ใจจดใจจ่อ

"พวกนี่คือยันต์ขับไล่สิ่งชั่วร้าย" หลังจากวางพู่กันเจียงเจินเสวียก็หยิบ กระดาศยันต์ขึ้นมาหนึ่งแผ่น เอ่ยเสียงเบาและสุภาพ "ผมรู้ดีว่าตอนนี้พวกคุณ ยังไม่ค่อยเชื่อผม ไม่อย่างนั้นคุณลองพิสูจน์ด้วยตัวเองดู?"

ยันต์ขับไล่สิ่งชั่วร้ายนั้นหรือ... หัวเขี่ยอดหัวเราะไม่ได้

ตกลงใครพิสูจน์ใครกันแน่

เขารับยันต์แผ่นนั้นไว้อย่างไม่ลังเล ก่อนจะเอามาแปะหน้าผากตัวเอง...

เมื่อยันต์ถูกกระตุ้นจะเรืองแสงจางๆ ที่แทบมองไม่เห็น แม้ยันต์จะใช้ในการ ขับไล่สิ่งชั่วร้ายที่ทรงพลัง แต่ต่อให้เจอเข้ากับคนทั่วไปมันก็ยังจะมีปฏิกิริยา ทำนองนี้เช่นกัน

หัวเขี่ยทำหน้าทะเล้นไม่สะทกสะท้าน ทอดหายใจยาวๆ แล้วกระตุก

กระดาศยันต์ที่เปะบนหน้าผากออก ก่อนปล่อยให้มันค่อยๆ ร่วงลงมาในมือเขา

ตำแหน่งที่เปะยันต์รวมถึงการกระทำเมื่อครูทำให้เขาดูเหมือนผีดิบจีนในหนังตลกที่หล่อเกินไป แม้แต่เจียงเงินเสวี่ยเองก็คิดไม่ถึงว่าเขาจะเอยันต์ไปเปะตรงนั้น ในที่สุดสีหน้าเย็นชาราวภูเขาน้ำแข็งหมื่นปีก็ปรากฏรอยร้าวและเผยความประหลาดใจออกมาเล็กน้อย

สีหน้าแบบนี้ทำให้หลัวเยี่ยชอบใจมาก

"อาจารย์ ยันต์ขับไล่สิ่งชั่วร้ายที่คุณเขียนนี้เป็นของดีจริงๆ"

หลัวเยี่ยลุกขึ้นเดินมาอยู่ข้างๆ เจียงเงินเสวี่ย ก่อนจะก้มลงด้วยท่วงท่าสง่างามเพื่อเก็บยันต์ที่หล่นไป ทั้งสองสบตากันในระยะใกล้แค่เอื้อม เจียงเงินเสวี่ยสัมผัสได้ถึงความรู้สึกเหนือกว่าจากแวต้ายิ้มแย้มของอีกฝ่าย

แต่เขาไม่เพียงไม่หงุดหงิด กลับรู้สึกตาพร่า...

"ผมจะเอาไปให้เธอแทนคุณเอง"

หลัวเยี่ยพูดทิ้งท้าย การสอบสวนพิเศษสิ้นสุดลงแล้ว เจียงเงินเสวี่ยถูกนำตัวไปยังห้องฝากขังชั่วคราว หลังหลัวเยี่ยออกมาจากห้อง เงินกวนเหวยกีรีบเข้ามาโอบไหล่เขาและซักถามทันที "สอบสวนเสร็จแล้วหรือ ผู้ต้องสงสัยคนนี้มีความสามารถจริงๆ ใช่ไหม แล้วยันต์ที่เขาเขียนพวกนั้น..."

โมจิที่ตามการเคลื่อนไหวของเงินกวนเหวยมานพอดิบกลับไปที่เกาะไหล่ของหลัวเยี่ย จากนั้นก็ขดตัวเป็นก้อนอย่างสุขสบาย

"พี่เงิน พวกเราค่อยๆ สะสางทีละเรื่องเถอะ ก่อนอื่นผมเห็นว่ายันต์พวกนั้นสามารถป้องกันบางสิ่งที่กำลังตำรวจทั่วไปป้องกันไม่ได้ เพิ่มการป้องกันอีกชั้นย่อมดีกว่า" หลัวเยี่ยพูดอย่างมีเหตุผล "อีกอย่างดูจากท่าทีการโต้ตอบของเจียงเงินเสวี่ย เราน่าจะยังไม่ได้เบาะแสใหม่เพิ่มเติมในเร็วๆ นี้ ต้องทำให้เขาตายใจก่อน"

"ใช่ตอนที่นายบอกว่าไม่พบอะไรในที่เกิดเหตุหรือเปล่า"

"ใช่ครับ ในการสอบสวนก่อนหน้านี้เจียงเงินเสวี่ยแสดงท่าทีไม่พอใจที่ตำรวจยึดเครื่องรางไป จากนั้นก็เอาแต่เป็นห่วงความปลอดภัยของเหยื่อ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เชื่อมั่นในการตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติของตำรวจ

การที่ผมยืนยันกันไปว่าไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ นั้นกลับทำให้เขายังไม่ไว้วางใจขึ้น ถ้าเขาใส่ใจเรื่องนี้จริงๆ หลังถูกปล่อยตัวก็มีโอกาสสูงที่เขาจะลงมือเอง" หลัวเยี่ย ลูบคาง "ไม่มีใครสังเกตเห็นแวตาสับซ้อนเข้าไยกายของเขา "แต่ผมจะตรวจดู ภาพจากกล้องวงจรปิดที่ถนนคนเดินชั้นใต้ดินอีกครั้งเพื่อยืนยันว่าคำให้การ ของเขาเป็นจริงหรือเปล่า โดยรวมแล้วผมคิดว่าโอกาสที่เขาจะเป็นฆาตกรนั้น มีไม่มาก แต่บางทีอาจเป็นเหยื่อที่ไม่เลว เราอาจใช้เขาชุดหาเบาะแสเพิ่มเติมได้"

ทุกคนไม่มีข้อกังขากับการตัดสินใจของหลัวเยี่ย มีเพียงโมจิที่เลือกคัดค้าน หลังจากทุกคนแยกย้ายกันไปแล้ว "หัวหน้าคิดดีแล้วหรือที่ปล่อยเขาไป เมื่อที่ ผมสัมผัสได้ถึงกลางร้าย..."

"จั้นเหวอ" หลัวเยี่ยประคองนกน้อยไว้ในอุ้งมือ มุมปากยกขึ้นอย่างมีเลศนัย "จั้นคอยดูแล้วกันว่าฉันจะกลับร้ายกลายเป็นดียังไง"

เจียงเฉินเสวี่ยถูกปล่อยตัวออกมาเร็วกว่าที่คิด ขณะที่เขาเดินออกจาก สถานีตำรวจนครบาล ภายในสถานีก็กำลังยุ่งวุ่นวายแทบพลิกฟ้า

คราบเลือดของหลินอวี่นถึงถูกทิ้งไว้ทั่วทั้งซอยและทางเท้าริมถนนใหญ่ ฉากนองเลือดน่าสะพรึงกลัวปรากฏต่อสายตาประชาชน ชาวดังกล่าว แพร่กระจายไปสู่โลกออนไลน์อย่างรวดเร็วผ่านทางโซเชียลมีเดีย

ตอนนี้สื่อออนไลน์หลายสำนักกำลังแข่งกันรายงานข่าว ถึงขั้น นำการคาดเดาของชาวเน็ตมาเขียนอย่างโจ่งแจ้ง ไม่ว่าจะเป็นถูกคนรักฆาตกรรม โจรขึ้นบ้าน หรือการลุ่มทำร้ายคน...อะไรที่สามารถคาดเดาได้ก็คาดเดา มาหมดแล้ว ก่อให้เกิดความปั่นป่วนไม่น้อย บีบีให้สถานีตำรวจนครบาล ต้องรีบออกมาแถลงข่าว ถึงพอจะควบคุมความตื่นตระหนกของประชาชนได้บ้าง

เจียงเฉินเสวี่ยเปิดมือถือพลางเลื่อนผ่านข่าวออนไลน์น่าสะเทือนใจ หลายบทความ แม้เขาจะไม่ตั้งใจที่เห็นข่าวแบบนี้ แต่ในทางปฏิบัติก็สามารถ นำมาใช้ค้นหาสถานที่เกิดเหตุได้อย่างง่ายดาย

แม้ทางตำรวจจะยืนยันว่าไม่พบสิ่งผิดปกติใด แต่เขายังต้องไปดูด้วยตัวเอง สักครั้ง การจับผิดให้ความสำคัญกับช่วงเวลาทองพอๆ กับการไขคดี เขา

ไม่ต้องการให้มีผู้เคราะห์ร้ายคนถัดไปเพราะความซุกซนยี้ดยาด

จะว่าไปก็แปลก หลังจากที่เขาถูกย้ายไปห้องซังก็ไม่เห็นหน้าตำรวจ ที่ดูมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวคนนั้นอีกเลย...

จู่ๆ ก็มีความคิดนี้แวบเข้ามาในหัว เจียงเจินเสวียบอกไม่ถูกว่าตัวเอง รู้สึกอย่างไร เขาเชื่อคำพูดของตำรวจที่ 'อยู่ในวงการเดียวกันกับเขาครั้งหนึ่ง' คนนั้น แต่มักรู้สึกว่ายังมีอะไรมากกว่านั้นที่ถูกคนคนนั้นซ่อนเอาไว้ภายใต้ ท่าที่ไม่จริงจัง

แต่ตอนนี้เขาไม่อยากจะไรมาก เรื่องด่วนที่สุดคือต้องหาทางไปสำรวจ บ้านพักของหลินอวั้นถึงด้วยตนเองโดยไม่ให้ตำรวจพบเห็น

ช่วงกลางวัน บริเวณใกล้กับทาวน์เฮาส์ซึ่งเป็นจุดเกิดเหตุแรกของคดี

ในที่สุดหลัวเยี่ยผู้งานยุ่งอยู่ตลอดก็เจียดเวลาอันมีค่าหนึ่งชั่วโมงกลับบ้านไป อาบน้ำเปลี่ยนเป็นชุดเครื่องแบบ จากนั้นก็รีบกลับมาที่รถเก๋งคันเล็กซึ่งจอดทิ้งไว้ ที่ซอย 126 ถนนจั้นเจียน

เวลานี้เพิ่งเข้าสู่ยามจื่อ* ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่พลังหยินรุนแรงที่สุด ตำรวจ สายตรวจทั้งหมดถูกแทนที่ด้วยเจ้าหน้าที่จากกรมปราบผีซึ่งมาคอยเฝ้าระวัง บริเวณใกล้เคียงโดยพยายามไม่รบกวนผู้อยู่อาศัยให้มากที่สุด

ตรงเบาะคนขับคือรองหัวหน้าทีมของหลัวเยี่ยที่กำลังเฝ้าสังเกตการณ์ พอลางจี้กเซาปิง** ซึ่งเป็นของว่างยามดึกกินไปด้วย พอเห็นเขาเธอก็โยน ถูกลาสติกให้อย่างมีน้ำใจ ช่างโน้นนั้นมีขนมกุยช่ายทอดและซาลาเปาทอดน้ำ สองลูก

"พี่เยี่ย พี่ไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เที่ยงใช่ไหม เวลานี้มีแค่ร้านสะดวกซื้อกับ ร้านน้ำเต้าหู้ที่ยังเปิดอยู่" รองหัวหน้ากลืนเซาปิงลงท้อง แล้วชี้ไปยังคอนโซลรถ ที่มีเครื่องดื่มวางอยู่เต็มไปหมด "พี่จะเอาน้ำเต้าหู้หรือนมข้าวดี ฉันมีทั้งสองอย่าง เลย"

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

** เซาปิง คือขนมแกงหรือแกงทอด บ้างมีลักษณะคล้ายขนมเจี๊ยะ บ้างคล้ายกับพิซซ่า โดยมากจะโรยด้วยยา แต่สมัยก่อนจะสอดไส้หรือทาน้ำหลากหลายชนิด เช่น เนื้อแพะและต้นหอม

"ขอบใจ ฉันเอาน้ำมาแล้ว เธอเก็บไว้กินเองเถอะ"

หลัวเยี่ยมองซาลาเปาทอดน้ำที่เต็มเต้าเจี้ยวเผ็ดอีกสิบชิ้นซึ่งวางอยู่ข้างเธออย่างอดไม่ได้ จากนั้นเปิดหน้าต่างรถเพื่อระบายกลิ่นอาหารที่ตลบอบอวลออกไปเล็กน้อย

"จี้จี้" หลัวเยี่ยเห็นกับตาว่าร่องหัวหน้าที่มีมของเขากำจัดเซาปิงที่เหลือครึ่งชิ้นหมดภายในสิบวินาที จึงอดเตือนเธออย่างจริงจังไม่ได้ "เคี้ยวให้ละเอียดแล้วค่อยกลืน ระวังสำลัก ไม่มีใครแย่งเธอกินหรอก"

"ไม่เป็นไรพี่เยี่ย ปกติฉันก็กินแบบนี้"

จางอิงฉี ร่องหัวหน้าที่มีสปีดสวนคดีอาชญากรรม ตำรวจหญิงคนแรกของกรมปราบผี แม้จะอยู่ท่ามกลางพวกประหลาดก็ยังถือเป็นผู้หญิงแปลกอยู่ดี เธอไม่เคยแต่งหน้า แต่กลับสวยราวกับใส่ฟิลเตอร์ทุกวัน กินข้าววันละห้ามื้อ เช้ากลางวันเย็นบวกชายามบ่ายและมื้อดึก กินแต่อาหารดีๆ และกินจุมาก แต่ยังคงรักษาหุ่นให้เพรียวบางได้เสมอ

บางทีอาจเป็นเพราะเธอเป็นเซียนจึงจอกจำแลงกายมา ถึงได้มีรูปโฉมที่ใครหลายคนต่างอิจฉาเช่นนี้

"ทางโรงพยาบาลเป็นยังไงบ้าง" หลัวเยี่ยถาม เนื่องจากจางอิงฉีได้รับคำสั่งจากเขาให้แวะไปที่โรงพยาบาลก่อนมาเข้าเวรที่นี่

"ผ่าตัดเรียบร้อยแล้วค่ะ ตอนนี้อีกต้องดูอาการอยู่ที่ห้องไอซียู หมอบอกว่ายังไม่ฟื้นชีคอันตราย หลังจากนั้นจะฟื้นหรือเปล่านั้นก็ยังไม่ตอบไม่ได้"

"แล้วยันต์ล่ะ"

"ฉันเอาไปให้แทนแล้ว แต่ที่แบบนั้นไม่สะดวกจะติดยันต์ก็เลยให้เพื่อนที่เข้าเวรต่อถือส่งมาให้ เดี๋ยวไปยันต์พวกนั้นไม่เลวเลยจริงๆ คนที่รู้เรื่องเต๋า* เห็นแล้วยังบอกว่าดีเลย" จางอิงฉีเว้นช่วงเพื่อตูดน้ำเต๋านู๋ "ตอนนี้โรงพยาบาลก็ถูกแทนที่ด้วยเจ้าหน้าที่ที่รักษาความปลอดภัยของเราแล้ว ถ้าเกิดอะไรขึ้น พวกเขามีวิธีรับมือแน่นอนค่ะ"

* เต๋า เป็นปรัชญาและศาสนาที่มีต้นกำเนิดในประเทศจีน โดยมีความเชื่อว่า 'เต๋า' หรือ 'ธรรมะวิถี' คือรากฐานของจักรวาลและสรรพสิ่ง

หิ้วเหยียพยักหน้าอย่างพึงพอใจ คราวนี้จึงเตรียมอัปากกินมื้อแรกในรอบครึ่งวัน แต่น่าเสียดายที่ยังไม่ทันเริ่มก็ถูกปีกของโมจิที่กระพือบินเข้ามาจากทางหน้าต่างรกรบกวนเข้า

"โอ้พระเจ้า พี่ฉี่! พี่อย่าเอากุ้ยซ้าย* ให้หัวหน้ากินอีกนะ! พี่ไม่เห็นหน้าเขาที่สถานีตำรวจนครบาลเมื่อเช้านี้ด้วยซ้ำ สีหน้าเต็มไปด้วยเสน่ห์หาจนเกินงาม ถ้าอาจารย์เจียงนั้นถูกเขาหลอกขึ้นมาจริงๆ ละก็ จ๊ๆๆๆ..."

"นกดต้องร้องจ๊ๆ ไม่ใช่เหรอ จ๊ๆ บ้าอะไร" หิ้วเหยียใช้มือข้างที่ว่างบิดเจ้านกน้อยไปยังเบาะผู้โดยสารด้านหลัง ส่วนมืออีกข้างก็เปลี่ยนขนมกุ้ยซ้ายทอดเป็นซาลาเปาทอดน้ำได้กะหล่ำปลีเสียบๆ

"สีหน้าเต็มไปด้วยเสน่ห์หา? นายหมายถึงพี่เยี่ยนะเหรอ" จางอิงฉีรับขนมกุ้ยซ้ายทอดที่หิ้วเหยียโยนทิ้งมาทันที "เมื่อเช้าเกิดอะไรขึ้น"

"โมจิคิดมากไปเอง เธอไม่ต้องฟังเขาพูดไร้สาระ"

หิ้วเหยียจนปัญญา นับตั้งแต่ผู้ได้บังคับบัญชาได้เด่นบางคนได้เห็นกระบวนการสอบสวนของเขาทั้งหมด ความลึกลับใจระหว่าง 'โมโหหรือหวั่นไหว' ที่มีต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องสังเกตการณ์ก็ถูกขจัดไปหมด สุดท้ายโมจิก็ตัดสินใจเลือกอย่างหลัง บางครั้งยังหยิบยกเอาเรื่องนี้มาช่วยเขาอีก คงสนุกกับการได้เถียงคั้นเจ้านายนำดู

"ผมพูดไร้สาระตรงไหน! เขาหยิบสารยับยั้งแบบฉีดมาใช้ เป็นแบบที่ใช้จัดการกับพวกอัลฟาอันตรายทางถนนที่สูญเสียการควบคุมฟีโรโมนและก่อความวุ่นวายแล้วเห็นผลทันที!" โมจิอุทธรณ์พร้อมแสดงหลักฐาน "ถ้าตอนนี้พี่ไปที่ห้องสังเกตการณ์ของสถานีตำรวจนครบาล ไม่นานอาจยังได้กลิ่นดอกป๊อปปี้ของเขาก็ได้"

"ว้าว! โชคดีที่ตอนนั้นฉันไม่ได้อยู่ด้วย" จางอิงฉีถอนหายใจอย่างจริงใจ

หลังจากกลายเป็นมนุษย์ ภูตก็มีการแยกเพศรองเช่นกัน จางอิงฉีเป็นอัลฟาเช่นเดียวกับหิ้วเหยีย มีคำกล่าวว่าเสือสองตัวอยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้ ฟีโรโมนของอัลฟาก็คือเหตุผลของเรื่องนั้น ดังนั้นแม้เธอจะเคารพพี่เยี่ยมากแค่ไหน

* เนื่องจากการแพทย์แผนจีนเชื่อว่ากุ้ยซ้ายมีสรรพคุณที่ช่วยบำรุงไต ช่วยบำรุงกำลังทางเพศชาย

ก็ยังต้องหลีกเลี่ยงพีโรโมนของเขาด้วยความครั่นคร้าม

"อย่าพูดอย่างนี้ ที่จริงที่ควรเสียตายด้วยซ้ำ ผมเป็นลูกน้องเขามาหลายปี ไม่ง่ายเลยที่จะได้เห็นเขาต้องมนตร์สะกดเหมือนถูกพรากวิญญาณ..."

"เฮ้ย วิญญาณฉันไม่ได้หลุดลอยไปไหน อาจารย์เจียงเองก็ไม่ได้ใช้มารยา ยั่วยวนอะไรกับฉันทั้งนั้น" หัวเขี่ยตัดบทก่อนจะจางมือตบเข้านกขี้نینทาไปที่ เบาะหลังอีกที ขณะเดียวกันก็หันไปมองร่องหัวหน้าที่มีของตนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "จี้ฉี ในฐานะที่เขาเป็นเซียนจึงจากที่มีผานตบะและศักดิ์ศรี เธอควรห้ามเข้านกขี้ ให้เลิกพูดไร้สาระเกี่ยวกับเรื่องบริหารเสน่ห์ระดับมืออาชีพต่อหน้าเธอสักที"

"ไม่ๆ ฉันไม่มีอาชีพเลยสักนิด ฉันสอบตกเรื่องการบริหารเสน่ห์มาตลอด" จางอิงฉีขอความช่วยเหลืออย่างถ่อมตน "ที่จริงฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่า จิตวิญญาณของพี่ตอนถูกล่อลวงเป็นยังไง"

"เธอ..."

เดิมทีหัวเขี่ยอยากอธิบายมากกว่านี้ แต่หางตาดันเห็นความเคลื่อนไหว บางอย่างนอกตัวรถ คำพูดที่มาถึงริมฝีปากจึงถูกกลืนลงท้องไป

"พันธมิตร์ของเราจากสถานีตำรวจนครบาลกำลังช่วยแก้ไขให้เราต่อหน้า สาธารณชน เราต้องตั้งใจทำให้เต็มที่ อย่าให้พวกเขาผิดหวัง" สายตาเฉียบคม กวาดมองไปนอกหน้าต่างรถ เขาโยนถุงอาหารไว้ข้างๆ ก่อนจะหยิบไฟฉายและ ชุดหูฟังไร้สายในรถที่เตรียมไว้สำหรับลาดตระเวนติดมือออกไปด้วย พร้อม แลบลิ้นเลียริมฝีปากขณะเปิดประตูรถ "ฉันจะไปทำงานแล้ว พวกนายจับตาดู ที่เกิดเหตุต่อไป ตั้งใจทำงานหน่อย อย่ามัวแต่พูดเรื่องไร้สาระ ถ้ามีอะไรผิดปกติ รีบรายงานฉันทันที"

พูดจบเขาก็กระแทกปิดประตูรถแล้วเดินจากไปด้วยความเร็วดังพายุก่อนจะกลืนหายไปกับความมืดโดยสมบูรณ์ภายในเวลาไม่กี่วินาที จางอิงฉียังคงไม่รู้สาเหตุอย่างแน่ชัด เห็นเพียงโมจิโผล่หัวออกมาจากเบาะหลัง ถอนหายใจยาวๆ "จี้ๆๆ พี่ดูสิ พี่ดูเขา! สภาพแย่เหมือนตอนนั้นเลย!"

ย้อนกลับไปก่อนหน้านี้ไม่นานเจียงเงินเสวี่ยเปลี่ยนมาสวมเสื้อู้ดและ

กางเกงยีนธรรมดาๆ สะพายถุงเขียนคุณที่อยู่ในรูปแบบกระเป๋าเป้ ตอนนี้อยู่กำลังเดินผ่านพื้นที่ปิดล้อมบนทางเท้าของถนนจันทน์เขียน

ถุงเขียนคุณเป็นที่ยึดใจในชื่อ 'ถุงแห่งสวรรค์' เพราะคาถาอาคมทำให้มันมีพื้นที่ที่สามารถเก็บสรรพสิ่งทั่วหล้าเอาไว้ได้ เป็นหนึ่งในอาวุธวิเศษที่เจียงเงินเสวี่ยชอบใช้ กระเป๋าวิเศษนี้ไม่เพียงเก็บอาวุธวิเศษและของใช้ส่วนตัวอื่นๆ ได้เท่านั้น แต่ยังรับรู้ความคิดอ่านของเจ้าของได้ มีของจำเป็นให้พร้อมใช้งานได้ทันที นอกจากนี้ยังสามารถป้องกันคนที่ไม่ใช่เจ้าของมาใช้งานมันได้อีกด้วย

เจียงเงินเสวี่ยก้าวเดินอย่างมั่นคงและต่อเนื่อง รวากับจุดหมายปลายทางของเขาไม่เกี่ยวข้องกันที่เกิดขึ้น เขาสร้างเป็นคนสัจจริงไปมาคนหนึ่ง หลบเลี่ยงทุกการสอดส่องได้สำเร็จ ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปในซอยข้างๆ

แถวนี้มีบ้านเก่าๆ อยู่หลายหลัง ก่อนหน้านั้นเจียงเงินเสวี่ยใช้พักชั้นสตรีตวิวของแผนที่ออนไลน์เลือกบ้านสังกะสีร้างที่ถูกรื้อถอนไปครั้งหนึ่งมาเป็นที่ซ่อนตัว หลังเย็นย่นแล้วว่รอบด้านไม่มีคน เขาก็หยิบกระเรียนที่ใช้กระดาศยันต์พับไว้ล่วงหน้าออกมา กัดนิ้วแล้วหยดเลือดเบิกเนตรมัน

สายลมราตรีพัดผ่าน หยู่แห่งกษัตริย์ข้างบ้านสังกะสีถูกลมพัดส่งเสียงซู่ซ่า เจียงเงินเสวี่ยสวดคาถาด้วยเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ครั้นสวดจบก็เป่าคาถาลงบนกระเรียนกระดาศบนฝ่ามือ ก่อนที่กระเรียนกระดาศจะกระพือปีกบินไปด้วยตัวมันเอง

จากนั้นเขาก็หลับตาลงเพื่่อมองผ่านตาของกระเรียนกระดาศที่กำลังโบยบิน บนถนนนอกจากผีที่ปรากฏตัวเป็นประจำในเวลานี้ก็ไม่มีสิ่งผิดปกติอื่นใด

นี่คืออีกรูปแบบหนึ่งของวิชากระเรียนกระดาศไฉววิญญาณ เขาสามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของกระเรียนได้ ดวงตาของมันเป็นมาจากโลหิตของเขา โดยพื้นฐานแล้วก็เท่ากับเป็นส่วนต่อขยายทัศนวิสัยของเขา เขาเบิกตาพิพม์ตั้งแต่ยังเด็ก กระเรียนกระดาศน้อยตัวนี้จึงเป็นเครื่องมือลาดตระเวนที่ยอดเยี่ยมอย่างไม่ต้องสงสัย

กระเรียนกระดาศบินลัดเลาะไปตามท่อเปิดโล่งของบ้านเก่าหลังหนึ่ง แล้วโผล่ตัวลงไปยังทวารน้เข้าส่ที่เกิดเหตุอย่างเงียบเชียบ เมื่อเข้าไปถึงในห้องแล้ว

เจียงเจินเสวี่ก็สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติบางอย่าง

สะอาดเกินไปแล้ว

ยามจื่อเป็นช่วงเวลาที่ถูกตีวิญญาณมีพลังแกร่งกล้าที่สุด เมื่อครูเขาเห็น สัมภเวสีจำนวนหนึ่งเร่ร่อนตามตรอกซอกซอย สถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมที่มีความมืดมิดและพลังชั่วร้ายกลับเป็นสถานที่ที่มีพลังหยินบางเบาที่สุดอย่างนั้นเธอ

แบบนี้ยังกล้าพูดว่าไม่เจออะไรอีกเหรอ

จริงดังคำที่ว่าต่างอาชีพความเข้าใจก็ต่างกัน เรื่องอย่างนี้ไม่อาจหวังพึ่งพาได้เลย...เมื่อคิดมาถึงจุดนี้ จู่ๆ ภาพของหลว่เยี่ยที่มีสีหน้าพึงพอใจหลังตรวจกระดาษยันต์เรียบร้อยก็แวบเข้ามาในหัวเจียงเจินเสวี่

เขาได้ความคืบหน้าอะไรมา...?

เป็นไปได้ไหมว่าระหว่างเผชิญหน้ากันในการสอบสวน แท้จริงแล้วอีกฝ่ายปิดบังข้อมูลบางอย่างที่เขายังไม่ค้นพบ

"อาจารย์เจียง คุณรู้หรือเปล่าว่าจริงๆ แล้วตัวเองยังไม่พ้นข้อกล่าวหา"

เสียงหัวเราะทิ่มตักดังมาจากข้างหลัง ลมหายใจของเจียงเจินเสวี่สะดุด รีบปล่อยให้กระเรียนกระดาษไถลลงไปในห้องของหลินอวี่นถึงและซ่อนตัวอยู่ในเงาตรงขอบด้านบนประตู ขณะเดียวกันก็ลืมหูลืมตาขึ้นแล้วหันไปมองชายหนุ่มที่อยู่ใกล้ๆ

หลว่เยี่ยจงใจตอบสนองตามการเคลื่อนไหวของเขา เมื่อเขาหมุนตัวไปก็เปิดไฟฉาย ให้การต้อนรับเขาอย่างสมเกียรติราวกับมีแสงสปอตไลต์สาดส่อง

"ตึกต้นค่อนคินแอบเข้ามาในที่เกิดเหตุตามลำพัง อาจารย์ทำแบบนี้...

ผมลำบากใจนะ ผมเป็นคนเซ็นอนุญาตปล่อยตัวคุณออกมา ถ้ายังไม่ทันข้ามวันแล้วผมจับคุณกลับไปอีก ไม่เท่ากับว่าผมตบหน้าตัวเองเหรอ"

แม้ปากจะบอกว่าลำบากใจ แต่กลับยิ้มลอยหน้าลอยตา ดูไม่เคียดแค้น ร้อนใจเลยสักนิด

เจียงเจินเสวี่กลับมามีท่าทีเย็นชาทันที เพียงเตือนเสียงเบาด้วยความสุภาพ "เหมือนที่นี้จะไม่ใช่เขตพื้นที่ห้ามเข้านะครับ"

"ตอนที่กำลังลาดตระเวนผมเห็นกระเรียนกระดาษของคุณ เลยตามพลังวิญญาณที่เชื่อมอยู่กับมันมาจนถึงที่นี่" หลว่เยี่ยแบมือทำท่าช่วยไม่ได้

"ที่จริงคุณชอบดีมากแล้ว เพื่อนร่วมงานคนอื่นของผมไม่มีใครสังเกตเห็นสักคน ถ้าไม่ใช่เพราะผมจำยันตซ์ขับไล่สิ่งชั่วร้ายเมื่อตอนกลางวันได้ขึ้นใจก็คงถูกคุณหลอกเอาได้"

...ยันตซ์ที่คุณวาด พลังวิญญาณของคุณ ต่อให้มันเสื่อมสลายกลายเป็น
เถ้าธุลี ผมก็ยังจดจำได้

จิตสำนึกของเขาราวกับกำลังคำรามประโยคนี้ด้วยน้ำเสียงแหบพร่า ทว่า
หลังเยี่ยกลับไม่ยอมปล่อยให้ความกระวนกระวายใจหลุดออกมาแม้แต่นิดเดียว
คำพูดแต่ละคำล้วนเต็มไปด้วยความปรารถนาที่อย่างผ่นคลายและเป็นธรรมชาติ

"ที่แท้ก็เป็นเพราะผมไม่เก่งเหมือนคนอื่นๆ ทำให้คุณหัวเราะเยาะแล้ว"
เจียงเจินเสวี่ยไม่คล้อยตามหลังเยี่ย สำหรับเขาแล้วคนที่ไม่ยอมรับข้อบกพร่อง
ของตนเองก็คือผู้อ่อนแอ

เขาพิศมองชายหนุ่มตรงหน้าที่ราวกับใส่น้ำกากอันสมบูรณ์แบบเอาไว้
สัมผัสได้ถึงพลังหยินในร่างกายของอีกฝ่ายที่รุนแรงกว่าตอนกลางวันอย่างเห็นได้ชัด
ซ่อนไว้หรือไม่? หรือแค่ซี้เกียจซ่อนแล้ว

ยามจือเป็นช่วงรอยต่อของหยินและหยาง บางทีนี่อาจเป็นช่วงเวลาทดสอบ
ที่ดีที่สุด

"คุณตำราจ ตอนสืบสวนเมื่อกลางวัน คุณบอกว่าไม่พบอะไรที่เกิดเหตุ"
เจียงเจินเสวี่ยพูดอย่างใจเย็น "ถ้าผมบอกเรื่องที่เพิ่งค้นพบใหม่เมื่อก็ให้คุณรู้
พอจะมีโอกาสทำความดีชดใช้ความผิด แลกความเมตตาจากคุณได้ไหม"

"ผมตั้งใจฟังอยู่"

"ที่เกิดเหตุฆาตกรรมนี้ดูวังเวงเกินไป"

"อืม ฟังจากที่คุณพูดก็มีเหตุผลจริงๆ"

หลังเยี่ยยอมรับอย่างใจกว้างว่าความเห็นที่ว่า 'ไม่พบสิ่งผิดปกติ' ของเขานั้น
ผิดพลาด นั่นหมายความว่าเขาก็เห็นว่าเห็นสถานที่เกิดเหตุนี้สะอาดเกินไปจริงๆ
ไม่ได้ตั้งใจปิดบัง แสดงว่าตอนนั้นคิดไม่ถึงอย่างนั้นหรอก

...ตอบได้ดี แต่มีแค่มีเท่านั้นแหละที่เชื้อ

"อาละ ในเมื่อเรื่องกลายเป็นแบบนี้แล้วผมก็ขอพูดตามตรง อาจารย์เจียง...

จริงๆ แล้วที่ผมพูดว่า 'ความรู้ที่สืบทอดจากตระกูล' มันผิดไปนิดหน่อย ที่จริงหน่วยงานที่ผมทำงานอยู่ค่อนข้างพิเศษ พวกผมไม่ได้กีดกันพลเมืองที่มีความกระตือรือร้นและมีทักษะเฉพาะทางในการช่วยชาติ โดยทั่วไปจะเรียกพลเมืองเหล่านี้ว่านักสืบเอกชน แต่ขอบเขตของผู้ร่วมงานกับพวกผมกว้างกว่านั้น มันรวมไปถึงเหล่าญาติปีศาจด้วย" หลัวเยี่ยเปลี่ยนประเด็น เข้าสู่โหมดคัดสรรบุคลากรอย่างกะทันหัน "แต่ตอนนี้คุณเองก็ยังเป็นผู้ต้องสงสัย การกระทำโดยไม่ได้รับอนุญาตอาจก่อให้เกิดปัญหาได้ง่ายๆ เอาอย่างนี้ ผมจะช่วยคุณเดินเรื่องตามขั้นตอนรับรอง แต่คุณต้องรอสองสามวัน ถึงตอนนั้นผมค่อยพาคุณมาช่วยตรวจสอบที่เกิดเหตุอีกครั้ง คุณว่าดีไหม"

เจียงเจินเสวี่ยไม่เคยเชื่อว่าความก้าวหน้าอย่างราบรื่นนี้จะเกิดขึ้นกับตน เมื่อเทียบกับการชักชวนด้วยความจริงใจแล้ว เขากลับคิดว่าหลัวเยี่ยแค่อยากใช้สิ่งนี้มาประวิงเวลามากกว่า

แต่เขาก็ยังตอบรับด้วยท่าทีสุ่มเยือกเย็น

"เยี่ยมเลย จันทันที่เราจะร่วมงานกันอย่างเป็นทางการ ขอเชิญคุณกลับก่อนดีกว่าครับ" หลัวเยี่ยผายมือ 'เชิญ' "กลัวหลังจากนี้คุณจะถูกเพื่อนร่วมงานของผมขวางไว้ ผมเดินไปส่งคุณเอง"

เจียงเจินเสวี่ยพยักหน้า เดินตามหลังอีกฝ่ายไปอย่างว่าง่าย แต่แอบดึงสายสะพายกระเป๋าเฉียงคุณข้างหนึ่งมาไว้ข้างหน้า

ทั้งสองเดินกันเงียบๆ ตลอดทาง เดินกันอยู่นาน มีเพียงเสียงฝีเท้าที่ดังก้องอยู่ในตรอกมืดไร้ผู้คน

เนิ่นนาน และเนิ่นนาน...

ถนนช่วงนี้ทอดยาวเกินไปแล้ว

เมื่อเดินผ่านบ้านสังกะสีกว้างหลังนั้นเป็นครั้งที่สอง เจียงเจินเสวี่ยก็ล้วงเอายันต์ขับไล่สิ่งชั่วร้ายจำนวนหนึ่งออกมาด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ ก่อนจะถอยเทพลึงเวทเข้าไปแล้วขว้างไปข้างหน้า

แม้หลัวเยี่ยจะไม่ได้หันหน้ามา แต่ก็เหมือนมีดวงตาอยู่ข้างหลัง เขาเอียงตัวหลบยันต์พวกนั้นอย่างว่องไว ส่งผลให้ยันต์เหล่านั้นแค่ปิดโดนแขนข้างขวา

เบาๆ เท่านั้น

ยันต์ขับไล่สิ่งชั่วร้ายที่กระจายไประเบิดแสงที่ความสว่างแตกต่างกัน
ส่องสว่างลงบนร่างของทั้งสองอย่างทั่วถึง

คิดไม่ถึงว่าจะมีวันบางเบาพุ่งออกจากแขนขาของหัวเหี้ยที่ถูกยันต์
ปิดผ่านเมื่อครู...

"อาจารย์เจียง?" คราวนี้เขาถึงหันหน้ามา คำว่า 'ผู้บริสุทธิ์' เขียนติดอยู่
บนหน้าของเขา

"ผมว่าเราจริงใจต่อกันคงจะดีกว่านะครับ คุณตำรวจ นี่คือวิธีนำทางของคุณ
เหวอ" เจียงเดินเสวี่ยซู่มือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อคุณ ค่อยๆ ซักกระเป๋าไม่ทำออกมา
"อย่าบอกนะว่าคุณไม่รู้ที่เราโดนฝีก่อกำแพง*"

* ฝีก่อกำแพง หมายถึงการเดินทางเวียนหลงทางอยู่ในพื้นที่บางแห่ง วนไปวนมาแต่ก็หาทางที่ต้องการไปไม่ได้
หรือที่คนไทยคุ้นเคยว่าผีบังตา



靈偵詭話

Ling Zhen Gui Hua

นักสืบวิญญาณวาจาหลวง

จื่ออัน เขียน

ตุ้ยลดา แปล

จำนวน 256 หน้า

ราคา 299 บาท

Published originally in Traditional Chinese under the title of 《靈偵詭話》

By © 知岸 (Zhi An)

Copyright © 2023 Showwe Information Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Published in agreement with Showwe Information Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3382-1

ภาพประกอบ mocon 漠咳咳

ออกแบบฟอนต์ Chattriya.r

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญรัตน์วงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

กลางดึกคืนหนึ่งได้เกิดเหตุสะเทือนขวัญขึ้นในบ้านเช่าย่านชุมชนเก่า
ปรากฏเพียงภาพเหยื่อมกองเลือด แต่แทบไม่มีเบาะแสเพียงพอถึงผู้กระทำ
และนอกจากยันต์ปริศนาซึ่งเหยื่อกำไว้แน่นแล้ว
องค์ประกอบใดๆ ก็ล้วนแต่ผิดเพี้ยนเหนือธรรมชาติ
เป็นเหตุให้**หลัวเหยี่ย**จากกรมปราบผีต้องเข้ามาสืบสวน

แต่เมื่อสืบสาวไปจนถึงตัวเจ้าของยันต์
เขากลับได้พบ**เจียงเงินเสวี่ย** เกียนซือผู้เปิดแผงดูดวงหาสิ่งมีชีวิต
หลังสอบปากคำเพียงหนึ่งครั้ง หลัวเหยี่ยก็รู้แล้วว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนร้าย
ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นคนสำคัญที่เขารอคอยมานานแสนนาน

ครั้งนี้เขาไม่เพียงต้องไขคดีให้ได้ แต่ยังต้องปกป้องเจียงเงินเสวี่ย
ให้อีกฝ่ายปลอดภัยอยู่ข้างกายเขา
ไมให้ 'ความตาย' มาพรากจากไปได้อีกเด็ดขาด!

ทดลองอ่าน



18+

เหมาะสำหรับผู้ชั้่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3382-1



9

ราคา 299 บาท

Warning: blood, mention of sexual assault,
mention of rape, death